

PHONG-HOA'

16
trang

TUẦN BÁO RA NGÀY THỨ SÁU

TÒA SOẠN VÀ TRỊ-SỰ
Số 1, BOULEVARD CARNOT — HANOI
FONDATEUR DIRECTEUR POLITIQUE
NGUYỄN - TÙNG - TAM
NGUYỄN - XUÂN - MAI

DIRECTEUR :
NGUYỄN - TÙNG - TAM

GIÁ BÁO ĐÓNG LƯƠNG NGOẠI QUỐC

DEPART LEGAL	năm	3p00	5p00
PHODOMÉT	tháng	1.60	2.60
	tháng	0.60	1.40
Hà A 1492		ADMINISTRATEUR GERANT	PHAM-HOU-NINH

7
cc

MỘT VẤN ĐỀ DI DÂN

Miền bắc Bác-kỳ gặp cái nạn dân
nhiều. Vấn đề này là một vấn đề to tát
biện thời, người ta đương tìm cách cứu
chữa, không thể để một cái nạn chung
cho 4, 5 triệu người kéo dài ra mãi
được.

Nếu cứ để dân quê đồng đúc như thế
quanh quẩn trong một khu đất nhỏ
hẹp mà chỉ sống về địa sản thì không
có kẽ gì cho họ dù ăn, cho họ phát đạt
được, không có kẽ gì cho hết cái nạn
dân nghèo.

Kho đất nhỏ ấy, người ta đã cày, đã
bừa, đã trồng trọt, không còn thừa một
mảnh. Đất sẵn ra được bao nhiêu hoa
lợi, người ta đã thâu hết, mà hoa lợi
của đất chỉ được đến bấy nhiêu là
cứng. Đất đã kiệt lực rồi, không thể
mong tăng địa sản mà tuổi chừng ấy
người sống cho rộng rãi được.

Vậy phải tìm cách khác, phải nhìn ra
ngoài.

Muốn cứu cái nạn dân mẫn, đất
không đủ nuôi, người ta nghĩ ngay đến
việc di-dân, di-dân đến những nơi dân
thưa, đất rộng có thể khai khẩn được;
Nam-kỳ, miền Trung-du Bác-kỳ và phía
bắc Ai-lao. Đó là cách san sẻ dân cho
quân binh.

Việc di-dân vào Nam-kỳ tuy Chính
phủ chưa bắt đầu ra chủ trương,
nhưng đã bắt đầu tiến tú ngoài, 20
năm nay theo cái luật tự nhiên về kinh
tế, nhưng mà tiến rất chậm, không có
hiệu quả gì cho lắm.

Hiện nay quan Thống-sứ Pagès
đương săn sóc đến việc thứ hai là việc
di-dân lên Trung-du Bác-kỳ.

Việc đó đã bắt đầu tiến hành. Đầu có
lập ra hội đồng để nghiên cứu về cách
thực hành động.

Chính-phủ đã đứng lên làm thì rất
có nhiều hy vọng.

Nhung dẫu sao cũng không thể quên
được cái tình không hay di ra ngoài của

dân mình, không muốn rời bỏ mảnh đất
rời bỏ bụi tre láng mà đi xa cầu thực,
cho nên việc dem dân di nơi khác vẫn
là việc khó làm.

Nay ta có thể dựa vào sự nhân dân
đông duc, tya vào một nơi sẵn lòng
người, lây ngay sự đồng người đó làm
cái sức mạnh, một cái phương pháp để
chữa bệnh nghèo.

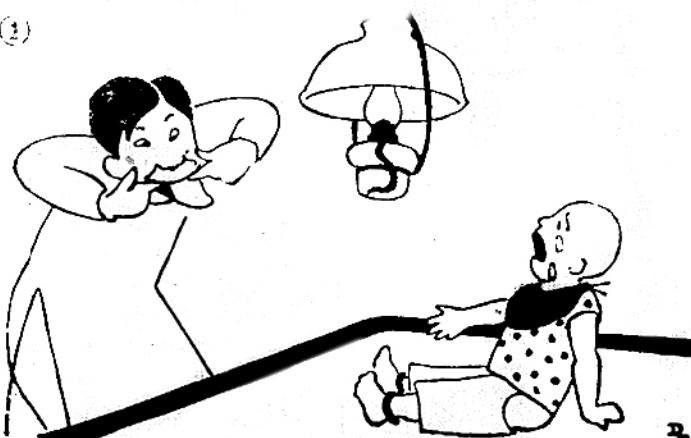
Không phải dem dân di đâu, mà có
thể làm cho dân sống một cách rộng rãi.
Không phải dem dân di tìm lấy cái ăn,
mà dem cái ăn ở ngoài lại cho dân.

Kỳ sau sẽ nói về cái phương pháp đó.

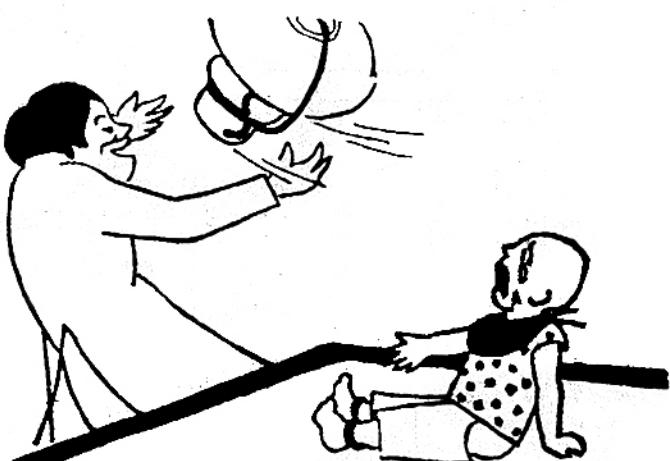
NHẤT-LINH

Bố dỗ con nín.

(1)

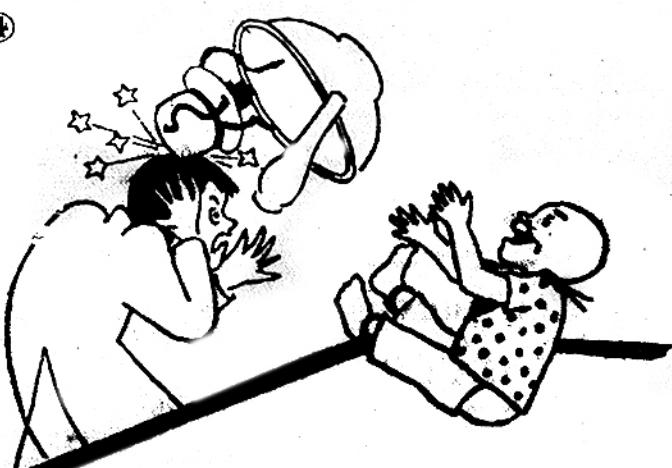
(2)

(3)

(4)

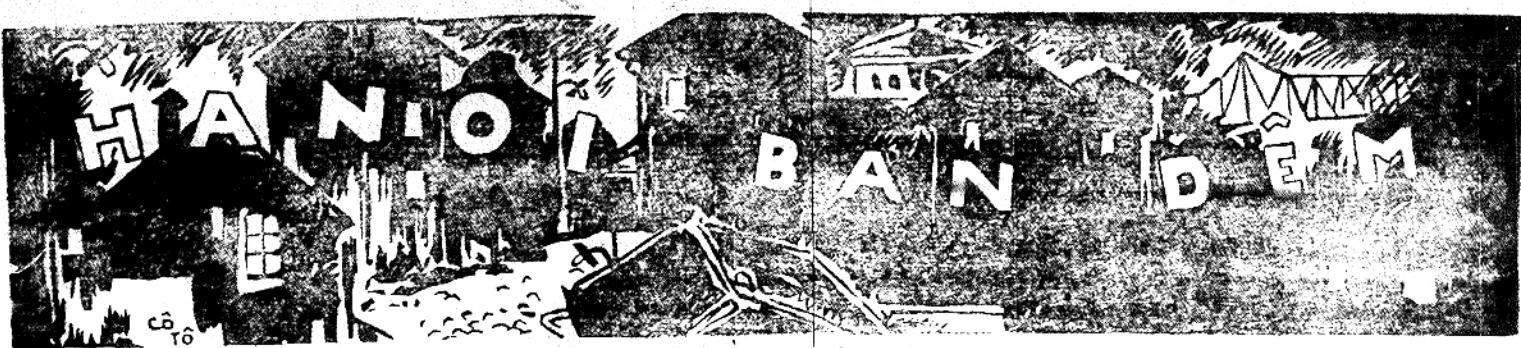

Bố — Nin di con... này cậu làm ngáo ợp... hay không!

... ô kia, cái đèn nó bay, hay chưa!

Bố — Ô, cái đèn này múa, Kia kia con trống, tài không!

Con — Ha... Eh! Tài nhí! Cậu làm lại cái nữa cho con xem nào!

Phóng-sự của TRÀNG-KHANH và VIỆT SINH

1) Hai chúng tôi ở nhà chị Sâm bước ra, đã 12 giờ khuya. Đêm yên lặng, gió mát, không khí nhẹ nhàng khác hẳn với không khí trong gian phòng nhà chị Sâm, sao mà uất nặng nè thế.

Cô Xuân có lẽ bấy giờ đang sực sôi với thù phẫn, nhưng cái đời kái đi kèm cũng obiều lúp phong lưu, nhiều lúc có thể làm cho cô tưởng tượng rằng, đã đạt được cái mộng siog, mà từ lúc bỏ lúp tre ra đi, cô vẫn uất ao xua nay.

Còn cô Phương, nếu cô không phải vì diêm dè kiêng tiễn thì chắc vì cô lúy sú... thay đổi về ái-tinh làm thich — Cái đó tùy ý cô, và ý cô muôn như thế cũng là phải lẽ lắm. Một vật gì dùng lâu cũng sinh chán, huống chi người bạn trai, kái đã qua cái lười kái làm người nhân tình như mì, ngon ngọt, đến cái thời kỳ trưởng thành có quayen bắt người ta phải theo ý, thi thực là đáng chán lắm. Trước ngon ngọt, như mì bao nhiêu, lúc bấy giờ họ hóa ra cục cẩn thô hì bấy nhiêu.

Vì thế, năm ba hôm tảng tịa với anh này, năm bì hôm sa i với anh khác, cô Phương hồn sưng sướng vì tránh được những cái dáng chán ấy.

Còn cái... chúng tôi chẳng qua là một cái hão. Trời ơi, anh đến một người con trai nào đã chiếm được tấm lòng của người con gái yêu, người con trai nào đã... đã..., anh đến người ấy mà giáng về cái đẹp, cái cao thượng của sự chung tình cũng vô ích, Không phải rằng họ chỉ cốt thỏa cái lòng dục vọng rồi thôi, bò mặc người đã quá tin yêu họ đàn Khòng, họ không cốt như thế, nhưng đến lúc ấy, cái chán ở đâu đem lại, họ đều có muôn rồng cự cũng không nói — Đến gấu người họ vẫn yêu xùa nay, họ sẽ lấy làm lạ rằng thấy họ cứ tự nhiên, dừng dừng như không, không có hối hóp, cảm động như trước nữa.

Như thế, họ cháu là phải, và nếu họ lại không quay ra kinhшиб bi người yêu thì họ là một người tốt rồi.

Một cái xe từ sau, vượt lên xe chúng tôi: trên xe, hai cô con gái, khăn sà hay phấp phới, ghép lại nhau đương thi thăm cản bí mật.

Truyện gì lúc đêm khuya này? Hai cô di đâu bấy giờ mới về mà về đâu bấy giờ?

— Xe, di theo sát xe kia!

1) xem Phóng-hoa số 36

BAN HÁT CÁI LƯƠNG
« TRẦN ĐẤT »

Ở Nam-kỳ đã đến Qui-Nhon rồi, ít ngày nữa sẽ đến diễn tống xuất sắc tại Toulane — Huế — Nam-định — Hanoi. Nhờ qui khán quan chiếu cố, Trần Đất Bép đầu diễn tống «Khúc Oan Vô Lương», có Phùng Hà thủ vai chính

Anh xe chúng tôi cùi minh, cỗ súc chạy, một lát đã theo kịp xe kia — hai cô thấy có xe theo, đều cùng quay mặt lại nhau, như có ý sợ hãi.

Tôi nhá rõ; hai cô trông cũng xinh xinh, bình như hai chị em, ấn mặc giống nhau, hai áo cùng một màu, cùng hai cái khăn nhung.

Đêm đã khuya, hai cô còn di xe giọng phố đợi chờ ai? Hay là hai cô đợi khách đi đêm? Hay là hai cô, vì chưa có ai yêu, nên rủ nhau di dề tìm người trao gửi tấm lòng? Các cô thiếu nữ ở Hà-thành bây giờ làm cô lăng mạn tệ. Một sự tình cớ gặp nhau, dám ba câu truyền vẫn vơ là đủ gẫu bó với nhau rồi, mà lúc bấy giờ, hai bên cùng mạnh bạo thế với cái ái-tinh tưởng xuốt đời không thấy.

— Vừa lúc ấy, một cái xe khác ở đằng sau chúng tôi chạy vụt lên trước. Trên

— Các anh định làm gì?

— Thì còn mục đích làm gì? Định giài hai cô này đi dân?

Mụ đàn bà lại càng tức giận, lồng lộn như con gấu dữ:

— Đầu thì các anh hỏi làm gì? Thời đi, đừng có chẳng rời khóa, người nhà tôi đây!

Rồi mụ thét một thổi, một hối, tiếng thê vang cả phố. Mụ cho chúng tôi là « bài thắng ranh con », rồi mụ đe dọa rằng nếu không đùi bà và hai người nhà của bà yên thì bà sẽ làm cho biết tay.

Anh Khanh đứng nghe một lúc để cho mụ nói — vì có nói lúc bấy giờ bà cũng chẳng ai nghe thấy, rồi anh bước lại nắm chặt lấy tay mụ giàn tưng :

— Im ngay! rồi có muôn sống thi bướm, không ta gọi đội xếp děa bảy giờ.

xé có một người đàn bà to béo ngồi, giơ tay chỉ về phía hai cô, bình như giục anh xe kéo mau đến.

Khi hai xe gần sát nhau, anh xe kéo người đàn bà, giơ tay đập mạnh một cái vào cái mũi xe trước, bình như mộ cách báo hiệu riêng. Rồi hai xe rẽ ngang ra phố khác, cứ sát nhau vụt thấy.

Anh Khanh ghé tai tôi lầm bầm :

— ... Lạ nhỉ! Họ rủ nhau di đâu...? Ta cứ theo xem.

Rồi anh cùi xuống bảo thắng xe cứ cố sức theo.

Ba cái xe đuổi nhau trên con đường vắng. Hai bên giãy nhau đồng cửa im im, Hanoi đang ngủ yên trong đêm khuya.

Phố Cửa Đông... hàng Đeña... cho hàng Da. Đến đây anh Khanh như sạc ngổi được ý gì, dám chán rặc anh xe:

— Chạy nhanh! lên trước!

Chỉ thoáng một cái, xe chúng tôi đã vượt qua người đàn bà, hai cô, rồi lèi trước...

— Quay ngang ra!

Xe vừa quay ngang, anh Khanh bỏ tôi nhảy xuống đất. Hai xe kia thấy mất lối đi, cùng dừng cả lại. Hai cô con gái sợ hãi, ngồi yên lặng. Anh Khanh tiến đến gần, sà bao hai cô:

— Hai cô cứ để mặc tôi...

Rồi anh bước lại xe sau cùng, vừa gấp người đàn bà béo cũng liền đến.

Hai bêa lặng yên nhìn nhau một lát, người đàn bà vể mặt hăm hăm, bước đến sát anh Khanh, hất hàm hỏi một cách số sắng:

Ai còn lạ gì cái mặt mụ nữa...

Mụ đàn bà kêu đau, vùng giựt tay ra, nhảy lên xe, quít thẳng xe chạy, rồi vừa quay lại vừa lầm bầm chửi rủa, như còn tức tối lắm.

Trong lúc ấy hai cô con gái vẫn lặng ngồi trên xe dương mắt nhìn. Đến khi xe người đàn bà đã đi khuất rồi, một cô mới quay lại chúng tôi, se sệt tiếng nói:

— Xin cảm ơn hai ông.

Tôi hỏi:

— Hai cô có biết người đàn bà ấy à?

— Ta ua không, Chú vừa gặp ban nay trong giap bát.

— Thế tại sao người ta lại đuổi theo hai cô?

— Chúng em cũng không biết. Hai chị em chúng em đi xem hát, sợ khuya nên ngăn ngừ không dám về nhà. Gặp bà ta cũng đi xem, thấy vậy, lùa la đến nói truyện rồi mời hai chúng em về ngủ nhà bà cho tiện...

— Nhà ở đâu?

— Ông ngõ Trạm.

— Ngõ Trạm! tiếc hai cô cũng cứ đến à?

— Vì thấy bà ấy nói nhà chỉ có bà ta và đứa cháu gái, nên chúng em mới đến chứ! Đến khi vào nhà chúng em thấy tình hình khé nghi lầm, thử lác vò ý chúng em bèa lên ra cửa rồi lén xe đi, được một lát thì gặp xe các đồng.

Anh Khanh ngầm nghĩ một lát rồi nói:

— Thế ibi hai cô liều thật. Cứa biết nhà người ta là thế nào mà cũng giám nhau phở. May mà gặp chúng tôi

không có thi cũng rầy rá...

Rồi anh quay lại tôi, nói:

— Khi tôi thấy thắng xe lấy tay đập vào mũi xe hai cô, tôi biết ngay — những xe quanh quần ở phố ấy đều là xe của nó cả. Bây giờ hai cô định đi đâu?

— Chừng em vč thời g..

— Thế thi đẽ chúng tôi đưa hai cô đi.

Hai chúng tôi cũng bước lên xe cù gióng đón đi thông thả bước một. Tôi nhìn hai cô xem cũng ra dáng con bà lão. Nhưng đêm khuya mà đi vào nhà người lạ ngủ thi cũng dâng ngờ lắm.

Hai xe vừa di đến gần phố hàng Bông thi bồng nhiên dừng sau có tiếng người chạy theo. Một người đàn ông lực lưỡng, đầu đội cái cát-keo, mặc chiếc áo tay đèn, ở đầu dến chập lấy xe chúng tôi, rồi leo giọng quát:

— Hừ! hai anh góm thật! đâm trêu vào tay ta. Cố khôn hồn thi đẽ hai cô đấy rồi seo ngay!

Anh ta vừa nói vừa giơ tay cái, như bảo chúng tôi di. Trông mặt anh gân guốc dữ dộ.

— Cố đi ngay không? Tao lại xả cho mỗi đứa một cái bẩy giờ...

Tôi thấy bắn thò tay vào túi áo, rồi rút ra một vật gì sáng loáng : con giao.

Chúng tôi đã lấy làm lo — trông thấy nó khỏe mạnh quá, và lại trong tay cầm giao sác, nên không dám đánh. Nhưng lúc ấy làm thế nào? Phải mạnh bạo lên chứ.

Tôi vung nhảy xuống xe. Rồi, một bước, hai bước, đến sát gần, thông thả hỏi:

— May định làm gì?

Có lẽ vì thấy tôi nói một cách giông giáp, và lại tiến đến gần sát, nên không có chút sợ hãi, nên anh chàng bước lùi lại:

Hai người đứng yên, cõng giữ thế thủ, Anh Khanh cũng bọc lên, đứng sít ngay bên cạnh tui. Rồi... rồi anh chàng « cát-keo » nhún vai như cờ ý không thèn ciap, quay mình bước nđi về phía chợ hàng Da...

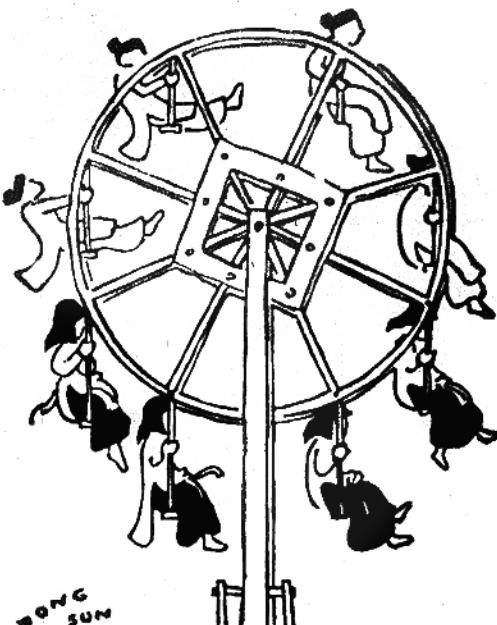
Thoát nạn! Hai chúng tôi nđi nhau tòi dài như trút được gánh nặng. Đến lúc quay lại, hai xe thấy chỉ còn một, thì ra hai cô đã di túc nđo mất không biết.

Còn nữa
TRÀNG-KHANH — VIỆT SINH

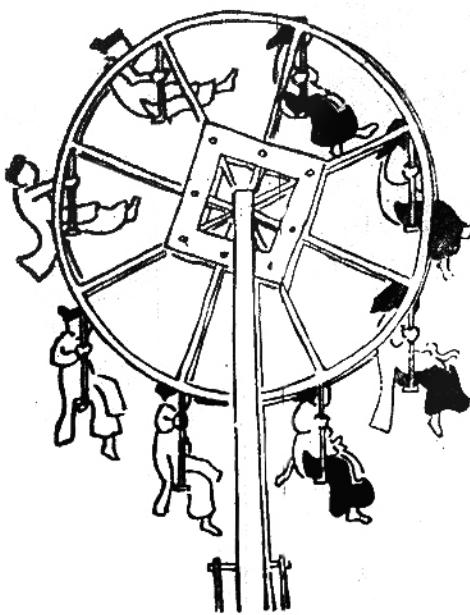

Đứng trước cây đu tiên ở hội Đền-Hùng

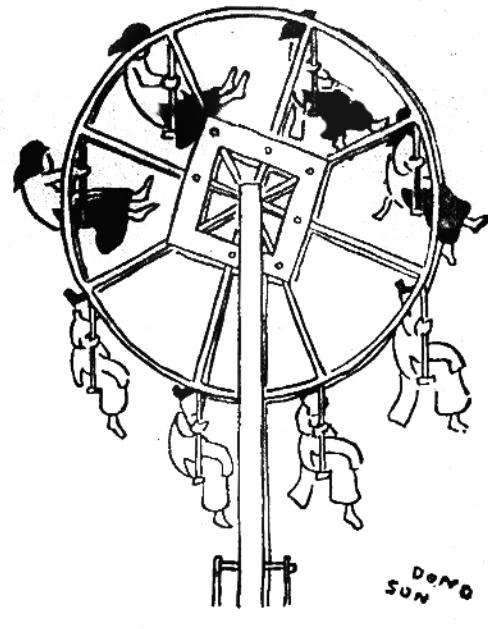
Cảm tưởng của Đông Sơn khi thấy đu tiên quay

Nam quyền...

Nam NAM binh quyen

... Nữ quyền !

..từ nhỏ đến lớn..

Mất bồn

Ở tỉnh Gò-công « Nam-kỳ » có một người ốm ruột thầy pháp về để chữa bệnh. Ông thầy đến, osi ngói đạo-mạo lâm. Coi bệnh xong thầy ung dung bảo rằng người bệnh mất bồn, may đến tay ông, ông sẽ cho hắn về.

Người có bệnh hoảng hồn chỉ sợ hồn không về nữa, không biết hồn đi đâu mà tìm, khẩn kêu oán nhờ thầy giúp cho một tý. Thầy chịu, bắt một người ngồi đồng, cầm hòn tưống bằng gỗ, rồi bô bét làm phù làm phép một hồi. Bỗng người ngồi đồng không biết vì nghe tiếng hét hoảng hồn hay vì làm sao mà chạy thẳng ra sông, nhảy xuống rồi không thấy về nữa.

Khi ấy, cả đám hoảng kinh, đến ông thầy cũng hoảng bồn, đỗ sô ra, tìm người cứu vớt. Hồi lâu mới kéo được người ngồi đồng lên: than ôi! chỉ còn cái xác không bồn.

Áy thê là người ốm không biết có mất bồn không, chứ người ngồi đồng chắc là mất bồn hẳn.

Còn ông thầy bị kéo vào cầm cũng phải mệt pheo mất bồn.

Tâm lòng yêu nước
của người Tàu

Trong Nam-kỳ có độ 200 người Khách vì không có thuế thân bị giải về xứ. Trước khi xuống lầu để về Tàu, họ bị dẫn cả đến xem Chiếu trả chân một đêm. Trong đám Khách ấy có người Quảng-dông, có người Phúc-kien, cũng có người ở Bắc-kinh, Trực-lệ.

Ngồi rổn rít, họ nói truyện lèm ăn, rồi đến ván-de Trung-Nhật. Người miền Nam chê người miền Bắc là nhát gan, đê dối rỗi Nhật chiếm được Mân-chau. Người miền Bắc cãi lại. Đầu khôn rỗi đến àu đâ. Một trận giáp là cà rất oanh liệt, như trận huyết chiến ở Ngô-Tung, Hap-bắc.

Kết quả: một người chết, sáu người bị thương.

Lòng yêu nước của người Tàu, có vẻ Tàu thay!

Gia sú & bên Tàu, nam-bắc, cũng cái nhau như đám Khách này, cũng đánh, giết nhau như họ, thi quân Nhật chỉ còn một việc kobiai tay đợi cho quân Tàu chết hết.

Mà có lẽ nếu quân Trương-học-Lương đánh nhau cũng băng-hái như bọn-Khách đó, thi tình Nhị-bà chưa đến nỗi mất, mà Trương-học-Lương chưa... được sung sướng lắm tháo nỗi bài ngoại.

◊

Ông Phạm-Quỳnh ra Bắc

Hôm nay, tôi được cài bằn hạnh gặp ông Phạm-Quỳnh ở phố Hàng Bồ. Gặp vây thôi, chứ tôi đi bộ trên bờ kè, ông ngồi vắt véo trong cái ô tô hôm có hai người sốp phor đầu đội mũ tam tài, thi cách nhau hơn là ông ở Huế mà tôi ở Hanoi.

◊

Đấu võ Annam

Ở Saigon nhàn kỳ hội chợ Pháp-Việt, ông Trần-văn-Khá có tờ chức cuộc tranh võ địch về nghề võ Annam.

Ngu ngôn Hai con vật, hai tính cách.

Mỗi con vật không bao giờ chịu lùi :
Con bò ngựa.

Tỉnh Mỹ-tho có hòn bache vô-sĩ đến dự thi. Bọn ấy là đồ đệ của giáo sư Lâm-thắng, một người Khách nổi tiếng là giỏi võ trong Nam. Tay nào cũng bùng dũng, vẫn áo có đẽ ba chữ Hồ-huệ-Cảng.

Ý bắn họ ham đọc tiểu thuyết Tàu nhằm dấn tích Hồ-huệ-Cảng, học trứ yêu của Chi-thiên-Thoàn sứ, phái Thiếu-lâm nhà Thành

Họ quên mất rằng họ ở trên đất Nam-việt trưởng minh là Tàu cả.

Ai cũng chắc rằng Lâm-Thắng rồi giút chúc vô địch.

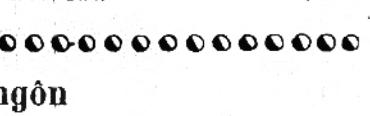
Hôm ấy có Tò, người Annam học võ tay, và cũng biết it võ ta, lên võ dài cùng Lâm-thắng tì-thí. Tưởng rồi Lâm-thắng nuốt Tò như rắn nuốt nhái.

Áy thế mà Hồ-huệ-Cảng Lâm-thắng làm trộn luynh quynh như éch vào xiếc quên cả mấy đường quyền tuyệt tác, chả thấy cái tài... chả dòn.

Một quả đấm sau cùng nặng quá, làm Lâm-thắng ngã ngửa. Hồ-huệ-Cảng ngài bái tò, rồi... lún mất?

Có lẽ bảy giờ, giáo sư đã di bài lùu mả về Tàu.

TÚ-LY

Mỗi con vật tên nó thế nào, thi tính nó thế : Con chuồn.

Bàn ngang.

Không có người nước nào vua danh bằng người nước Nam. Đó cũng là một cái đặc linh dáng khen của người mình; Người nước Nhật chuộng võ, người nước Pháp tra nhặng tư tưởng bình dân, người Đức chuộng khoa học thi người nước ta chuộng hư danh. Họ tra một việc, mình cưng tra một việc, tuy có khác nhau, nhưng sự khác nhau ấy không can hệ gì.

Một hôm, tôi được tiếp truyền với ba ông vẫn có tiếng là thượng lưu của xã hội. Một ông chỉ vi chơi toán với các quan mà được cái mỹ danh là thượng lưu, nay ông danh lò lóm ở nhà quan phủ, mà ông dì hat với quan án... Ngoài những việc quan hệ ấy, ông chỉ hết ăn lại ngủ, hết ngủ lại ăn, tịnh không có chút gì là hơn người họ lưu. Nhưng cứ thế cũng đủ lên hàng thượng lưu trong xã hội ta.

Còn một ông chỉ tra phầm hâm huy chương. Bao nhiêu tri khôn của ông đem ra để hành động làm sao cho được lên ông hàn, ông huyễn, như g ông không cần nghĩ rằng ông có súng đáng hay không súng đáng với cái thê ngà, cái mè day ông đeo trước ngực. Ông được đeo, ấy thế là ông hóa ra người thượng lưu rồi.

Một nhà văn-sĩ Pháp có nói rằng:

Không phải cái huy chương làm cho người được tưởng lục danh giá hơn lên, mà chính người được thường huy chương làm cho cái huy chương ấy được tăng phần danh giá.

Nhưng đó là lời nói của văn-sĩ Pháp, có phải là lời xưa đe lại cho ta đâu, mà bắt ta phải nghĩ như vậy.

TÚ LY

Những bài, truyện, thơ, kịch, tuồng của Phong-hoa cầm không ai được trích, in thành sách hay đem diễn trên sân khấu, chỉ trừ khi nào hòn bao có cho nhân riêng thì không kể.

TRUYỀN VUI

HAI ĐÔI GIÉP DỮA

của THƯỢNG QUÂN

Nhà chí Cúc hôm nay có hát, «sop» gõ!

Tiếng chí Trinh lanh lanh & cửa nhà
bên vửa rủi thi ở trên hai chiếc xe vừa
đỗ, nhảy xuống bồn àu phục gìn
gàng.

Kì anh đốc Đát, nó lại cù quan
phản Thành, sao lâu nay hai quan chưa
xuống nhà em vậy?

Chí Cúc toé là chạy ra dàn, tay cầm
đương bút giò mờ lóc trên đầu; chí
lúc búa cái lược cẩn ở mõm ra, cùi
chào hai người àu phục di sau, rồi
quay lại nói:

Hai quan này, em chưa được biết,
ai vậy anh đốc?

Đốc Đát trả lời:

Xứ tham em họ tôi và bác giáo Tinh
miền Nam «cầm-ma-lách» kbi xưa dò!

Đuôi ánh đèn xanh hiện ra xa, bồn
à mặt trắng như vội, don dà mòn bồn
quán vào gian giữa.

Mù treo, «can» gác, đốc Đát và phản
Thán là chỗ nhau tình cũ nhà chí Cúc,
sudden sã dã quen, nên cười nói là lời
dáu lấp cả tiếng hai quan đi sau Quần
trung chấm gót, hai quan bước rất êm,
không hề một tiếng động; khoan thai
ngồi lên hai chiếc ghế, bốn chân ruồi
thẳng dưới gầm bàn phủ chiếc khăn
sắc sỡ, đầu dựa trên lưng ghế ra chiều
mỗi inét.

Tiếng dàn, hát du dương, tiếng trống
hỗn bái dã ngừng 12 giờ đêm, tiếc
ruột tàn, chí Huệ, chí Lan dã ra chiếu
või với hơi men. Quan đốc Đát
ngiịch nhà quá đẽ chí Thu gục đầu bén
bầu đèn khóc.

Thôi đi nghe, các bác.

Quan phả n Thán nhà chiếc giòc lầu
tổng ực một bát nước rồi nói tiếp.
- Đè mai còn giày sớm, kéo nhô chuyền
lầu nhất. Còn quan tham, quan giáo,
hai ngài từ lúc bước vào nhà hát cho
đến 1 giờ đêm không hề nhích ra ngoài
hai cái ghế. Quan phản Thành nắm
«kèn» trên sập gụ, hút thuốc tràn,
không ép hai ông bạn phải theo ý mình.

Màn buồng, đèn tắt, đêm khuya tịch
mịch đã ru người vào giấc mộng Vu
Sơn...

Một đêm qua! Tiếng gà gáy chào buổi
sớn mai, quan đốc Đát, quan phản
Thán đã trở giày mặc áo, đi giày. Rồi
lần lượt hai quan bên kia cũng lốp ngóp,
hết chiếc chăn đơn ngồi dậy.

Ngáp dài, quan giáo Tinh bắt bám,
nhoèn miệng bảo chí Lan:

- Đầu hộ đôi giày...

Bầu bù, chí Lan lò rò khoanh tay
trước ngực, mèo gót trên đôi Phi-Mã,
với nhìn quan dưới gầm giường, gầm
ghế, khe tủ, hè nhà; chí Lan cái tim,
máu đón xuống mặt đã dì hùng như cái
hoa xuân, tim mãi mà vẫn không thấy,
rồi tất cả mọi người đều liếc mắt quanh
bốn phía nhà. Quan đốc Đát phát gác:

- Giày dép nào mà tim không thấy,
cái anh giáo thật vô tâm, có nhanh lèn
không, nhở lầu thi...

- Đầu hộ đôi giày?

Quan giáo Tinh với cùp nhồi rồi lầu
nhau, duỗi chân kéo lại chiếc bì tết
trắng nuốt.

Quan tham đang thu hobia trong chǎa,
nghe tiếng sòn sòi vội bò dậy, mắt nhắm,
mắt mở, nhô toet ngay xuống đất, do
nách lên gối sòn sòi, rồi thò chân xuống
ngòi ngón nhìn mọi người:

- Đóng bộ sớm thế, lại giấu giầy của
người ta đi rồi, đưa dây cho «moa».

- Ông này là! chí Cúc rút cả ngắn kéo
bản, lật cả thủng mảng ra tim mà tuyệt
nhien không thấy, taé ibi hai đôi giày
bay đi đâu? Chí Cúc tim chán rồi quay
lại nói:

- Thưa hai quan, nhà em cửa đóng
chặt chẽ, đây có ngó cả nhà dưới, chẳng
có lè ai vào đây mà lấy? anh đốc! hay
là anh đưa giày đi; đưa làm gì, bôi
bô ra.

Câu trả lời, ra ràng nghiêm ngặt, quan
đốc Đát lên giọng:

- Sắp đến giờ tầu rồi, ai bốn cho
ntô việc.

Quan áo đã mặc xong, giày vẫn chưa
tim ra; quan giáo Tinh cầu, bảo chí Cúc:

- Đều thật! lầu giày đi rồi, định dè
người ta đi tắt không ra chặc; có doi
thùa nào nhà hát lại xoay giày của quan
viên không — nay thôi, chết l horizon 7 giờ
rồi, nhô toet l nhô toet! làm sao thilam..

Quan tham đương ngồi trên ghế, nhảy

thốc ngay cả bì tết xuống đất, dằng

lấy mủ ở trên mạc, nói tiếp:

- Đang náo cũng mất rồi, ta ngói dậy
mãi cũng chẳng dào đâu ra được, bôi

dành đi không vậy. Chó quái đõ ăn cắp,

từ rầy thì chúng ống cách mặt!

Bốn quan àu phục giống nhau, hai
quan đi giày, còn hai quan đánh di lết
không nhảy lên xe.

Chí Cúc không sao được, đứng «phờ»

người nhia theo bài cài xe chờ bốn cây
thịt chạy tết dâng xa ...

Xe chạy được một quãng, đốc Đát
ngồi cù lại xe sau bồi giáo Tinh:

- May tổng hai đôi giáp dừa vào
đầu mà chảy thế?

Giao Tinh cười hép mắt lại:

- Ày lúc chúng ta vào, bài thằng dù
phải thả quan kín cả đôi giáp mà chí
so chúng nó không thấy, may mà chúng
tao khôn hồn, vào dồn nui, nhét luôn
chân xuống gầm bàn, muối dốt té hơn

mấy tiếng đồng hồ, chí hai anh là
sướng vong linh nhô.

- Thế rồi sao thoát?

- Ày, đêm chúng nó ngủ say như
chết, tao lén giật, mở cái cửa sổ trồng
ra đường, quẳng ngay ra ngoài phô
cho mắt lich ...

Năm sau chí hai đôi giáp dừa, cái
või di hít đậm ấy chí lợi riêng thẳng
nhặt được mà ở nhà chí Cúc ngày
hôm sau có lẽ người nhà còn khô về
đôi giày tay mới! THƯỢNG QUÂN

CÙNG BẮC TÚ MỸ

Tôi đã ngọt, bác ra cùng ngọt,
Gặp nhau trên «giồng ruốc ngọt»

dài... Bác, bác mong cho bạn trẻ vui cười.

Tôi, tôi muốn bệnh nhũng người thi

chết... Mong cho bạn trẻ vui bệnh bạn trẻ.

Bác cùng tôi, ai sẽ trẻ hơn ai?

Vui vui non duyên vẫn tư còn dài.

Chèo ngược nước, vui! ta hăng nỗi lời

lâm sự.

.. Tôi, bần lanh vui cười từ thênh nhỏ,

Dần lớn lên, gặp cảnh khôn; cùi

cùi... Cố lè cười hơn bác, cười hơn hêt moi

người, cười, cười mãi, cười dài không tri kỷ..

Ô mà la! cười nhiều quá, tôi dâm râu

Rồi một hồi, cùi nghĩ vẫn nghĩ vui.

Cùng đợi trăng, nhán gió, lâm thơ

Cố lè định theo các cụ ngày xưa, nhán

lá thư!

Nhưng cũng may! được mấy tháng

Cái «khảng hoàng» về tinh thần » dã

qua.

Tôi lại trở về tinh cũ vui cười..

Cười n..oái mặt, cười trong lâm; nhìn

đời, Thay phán khởi, như cùi người yêu

thúc rực..

Tù dãy, tôi học... tôi rất chăm học.

Cùng anh em bạn như cùi óc cạnh

tranh..

Mấy lâm sự định ninh,

Này người Tú-Mỹ đừng sinh nghĩ ngòi!

Hoa soan rụng, Bạch-nhận khée bao

giờ?

Cánh vui khóc lão, phải hò to. «chú

re său! »

Kèn người — người đọc «giồng ruốc»

ngược «lâu lâu»,

Tường vách-nhận «đa sầu», thi pan..

Còn một chỗ, phải cùing bán,

Là! thiêu nén thất chí, phải làm sio

mà lập chí?

Dùi kính lể, càng ngày càng kính lể..

Chẳng có nghề hèn, nhưng vò nghề,

linh sao??

Lại chử Tú-Mỹ chí cao...

BẠCH-NHẬN

BÀI CA BÁO PHONG-HÓA

Từ khi Phong-Hoa ra đời,
Quốc dân kề biêt bao người thích

Văn chương nghệ-luân tự nhiên.

Nơi ai vè mãi, chí tên rõ ràng.

Não là Nam-việt kỵ quan,

Bông-sơn họa-si sếu hàng vè ra

Nơi gần rì lai nói xa.

«Từ nhô đến nhón» thec lá khép nói,

Lại thêm cù mục a vui cười »

Viết toàn những truyện khói hoi cung

a Nhặng hật đật i đợn đ không bái,

«Nhát giao cao » sach lung nhời, lung

Trên «giồng nước ngọt» nòng sầu,

Văn chàng Tú-Mỹ lâm sầu cung tái,

«Cuộc diêm báo » hagy còn gai.

Al xem cùi phải phục tài Nhị-Linh.

Muốn cho xã-hội vân-minh,

Tử-Lý chàng già rieng minh a bân

ngang ».

Không úp mờ, không nè nang,

Từ cao đến thấp u nói chán thiểu ai

Trăm năm cùi lực cùi gai,

Còn tờ Phong-Hoa trên đất còn vui.

NHỰỆ-GIANG

Đảo-thác-Hộ (Haiphong)

ANH MỸ - THUẬT

Hiệu Khánh Ký công ty

3. Rue Borgnis Desbordes (Phố Tràng Thi số sở cầm Hàng Trống)

Đã nô danh ở Pháp và khắp cả cõi

Dòng-dương

lá Quảng Cáo

Ánh 13 x 18 cù khuôn và sous verre

(theo kiều bên) 2p 00 1 cái

Ánh 18 x 24 cù khuôn và sous verre

(Theo kiều bên) 3p 00 1 cái

Chuyên-môn làm ảnh Phóng Đạt

30 x 40 cù khuôn giá từ 5p.50 đến 9p.00

50 x 60 —id— 8p.00 — 15p.00

60 x 100 —id— 15p.00 — 30p.00

Đại-lý: FILMS AFFA

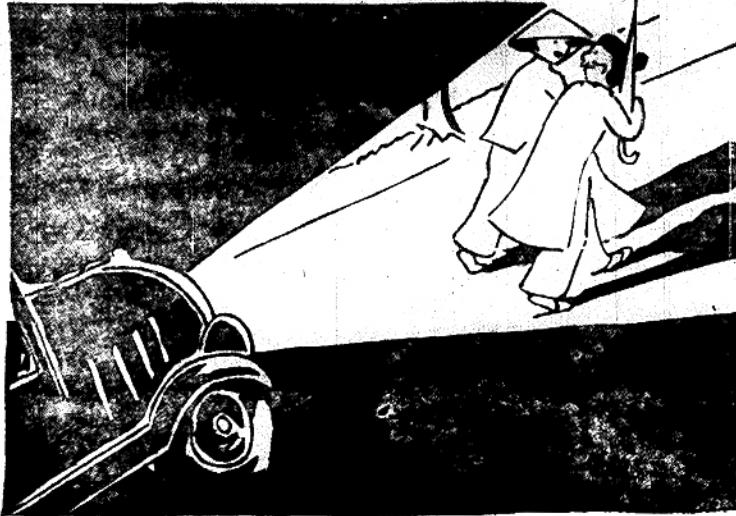
cù ống kính rất sáng

Giờ đậm hay rám, àoh lại càng đậm đẹp như aih bên Âu Mỹ rầy.

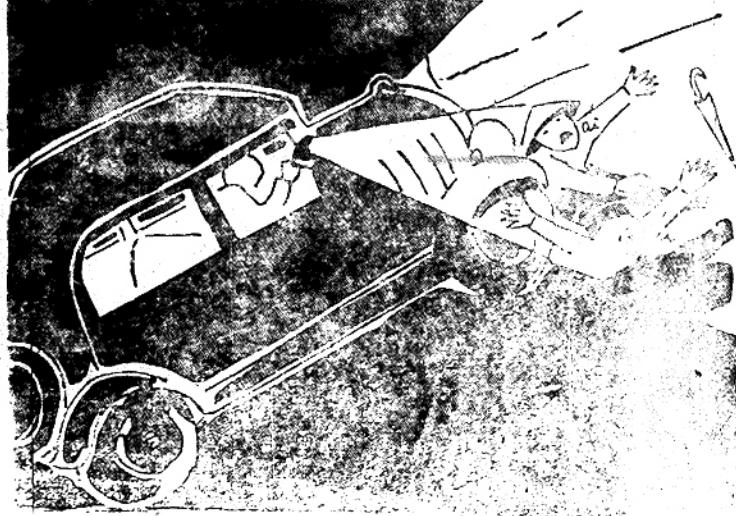
BÌNH - HƯNG

89, Pavillons Noirs (phố Mã mây), Hanol — Giày nói 543

Rô hai anh ngó ngắn!

— Thá chúa ! đương lối tự nhiên họ đem ánh sáng soi đường cho mình đi !

CUỘC CHỢ PHIÊN

của Công Thương Đoàn

Cuộc chợ phiên của Công Thương Đoàn mở trong ba ngày 15, 16, 17 tháng này mục đích cốt làm quảng cáo cho các nhà buôn trong khi kinh tế khủng hoảng, và để mua vui cùng thưởng xuân một cách mới mẻ.

Khéo tò churc

Chợ phiên này không phải là chợ phiên làm phúc, song kết quả được tốt đẹp là nhờ ở cái tài xếp đặt của mấy bà tò churc, biết làm quảng cáo một cách khéo cho người đến được đông và biết cách làm quảng cáo cho các thứ hàng nội hóa.

Sở dĩ được người đến xem đông là vì :

1 Biết chung lèu nhiều trò lèu.

2 Tiền vào cửa không bao nhiêu.

3 Chương trình không nhất định, thành thử có người một ngày vào hai, ba lượt.

4 Ban tò churc khéo sắp đặt.

Dẫu có một ít người đi xem còn than phiền, nhưng Công Thương Đoàn thật đã đạt tới cái mục đích làm quảng cáo, vì đã được nhiều người đến — Công Thương Đoàn mới ra đời mà đã tỏ ra cái vẻ hoạt động, không như nhiều Đoàn, nhiều Hội khác chỉ có danh mà không thực.

Khéo quảng cáo

Các thứ đồ hàng bày ra trong KHAI-TRÌ thì phần nhiều là những thứ đã bày ở Hội Chợ vừa rồi, nhưng họ lại đem ra, rồi kéo ta đến nhồi vào óc ta rằng thứ ấy là đẹp là tốt, lâu lâu ta cũng yên trí là tốt đẹp. Cách quảng cáo khéo lắm!

Sứ Thanh Trì, cốc Thanh-đức, pháo Tường kỵ, áo đi mưa Phạm Tá, áo Hương-kỵ, thuốc Vũ-dõ-Thìn, v.v... những tên đó lúc vào cũng quanh quần trong tri ta, khi nào ta cần đến thử nón lá ta phải đến mua ngay ở các cửa hàng kẽ trên đó.

Ai kén vợ!

Đạo này nhiều người ưa thèm thao nên thấy diễn vở la đao ngay, để xem ban tài-tử và ban nhà nghề trò tài — Nhưng họ đến xem đông là vì có nữ vũ sĩ Ngân Bình lên võ-dài.

Độc giả của báo Phong Hóa, những người có dự cuộc thi kén vợ chắc là đến đủ mặt, vì nữ vũ sĩ Ngân-Bình lập dài khen-chồng. Nhưng không ai dám lên cù?

Tôi gặp một người bạn vốn là tay võ giỏi, liền hỏi :

— Thế nào, sao bác không lên đấu võ lì thi, kéo vợ chơi ?

— Tôi sợ...

— Bác còn sợ à? Võ nghệ dễ đấu rồi?

— Không phải thế! Nhưng tôi sợ là sợ đánh được, phải lấy làm vợ thật rầy rà cho tôi quá.

— Việc gì mà rầy rà cho bác?

— Vì tôi đã có vợ cả ở nhà, tôi sợ...

Tôi thấy bạn nói có lý, nên không dám hỏi nữa. Dẫu có võ giỏi đến đâu thì giờ cũng phải sợ sự-tử cái. Cái đó là lẽ thường.

Hết xem vở lại đến xem đấu vật và xem người rừng. Trông thấy người rừng ngồi ở trên cái ghế, hai bên có hai người lèn cắp gươm đứng hầu, người di cối chì trò;

— Kia chủ trại và haitâ bưu ham mua,

Một truyện ghẹo.

Cửa đóng lèi, trông cũng na ná.

Vì thấy trong chợ phiên có cô đầu đến chuỗc rượu và múa bài bông, bà vơ một ông trong ban tò churc, cho người nhà mang lại tảng cỏ dừa một bó hoa c... t lộn. Nếu vi muôn vui đưa thì cũng là một ý là, nhưng nếu vi ghẹo chồng mà làm thế ở nơi công chúng thì quả không nên, nhất là mình lại không tư дем hoa đến — nhưng có lẽ là ghẹo, vì hôm sau, khi ăn tiệc cỗ cờ đầu đến mời rượu, không thấy ông chồng dàn cỗ.

Trên kia, tôi nói sự-sự-tử là lẽ thường cũng không phải là ngoa. Chỉ tài nhất là làm thế nào bà ấy tìm được nhiều hoa c... t lộn thế.

Tiệc

Tôi hôm «dã đám» có một tiệc cơm annam, có cỗ đầu mời rượu và múa bài bông. Tất cả ba tớp: tớp cỗ dốc Sao, tớp Vạn thái và tớp Thái-Hà.

Tớp cỗ dốc Sao thi ăn mặc khéo, áo quần và giày cùng một màu: quần áo may toàn bằng thứ lụa nội-hoa — các cỗ múa có vẻ linh lợi, hoạt động — còn tớp Thái-Hà múa hát đúng điệu hơn.

Trá hình.

Tôi hôm ấy đáng lẽ người đến dự tiệc mặc trả hình, xong tiệc vì ít người biết, nên có phần kém vui — Phong Hóa cũng có hai người đến: một người trả hình làm Hitler, một người trả hình

làm Nhật-bản — còn mấy người nữa trả hình làm Á-rập, làm «Khách trú», làm «Ma-la-bà» và một người trả hình làm một người Annam, mặc áo thụng xanh, đeo thắt ngà bằng giấy.

Ông Phạm-Tá khi sắp về đê mặc quần áo Á-rập, thì ông Cung-dinh-Qài kéo lại bảo:

— Bác đừng trả hình, bác à!

— Vì có gì?

— Vì có gì, tôi sẽ nói bác biết

Không cần phải biết vì có gì cũ, nhưng ông Phạm-Tá không nghe ông Qài, cứ về đê mặc trả hình, là ông Tá phải.

Trong cái xã-hội nhạt nhẽo này, có được mấy dịp vui đùa. Vui đùa một cách thẳng tuột, mạnh bạo không có hại cho mình và cho ai còn hơn là thi nhau uống rượu. Ở chốn ca trường hay túm nầm tụm ba bát lột nhau bằng cây bài lá bạc — Những cuộc vui có hại ấy ta thường thấy & xã-hội ta, còn những cuộc vui mạnh bạo kia mấy khi có — Hai, ba mươi tuổi ròng đã dạo mạo như ông cụ non, lim nhung trò chơi lòn lút, chết đít!

NHẤT-LINH

O

Thi đep.

Có 32 cô đầu Khâm-Thien, Vạn-Thi; và Thái-Hà-ấp đến dự cuộc thi đep.

Kè ra những cô du cuộc thi ấy, đều mỗi người có một vẻ riêng cả, có hơn nhau chỉ một mười một tám thời.

Bà cô được giải nhất:

1 — Cô chuột-Bạch, tức là Bạch-Tuyết ở nhà Đốc Sao số 52 Khâm-Thien. Cô này đã dẹp mai quấn áo nội-hoa có mặc lại tăng thêm cái vẻ đẹp của cô.

2 — Cô Kha ở Vạn-Thi lúc nào cũng tươi nhu cái hoa.

3 — Cô Khê ở Thái-Hà, mặc mạc mạc đeo tít. Còn các cô khác đều được giải nhì và giải ba cả.

Kết từ 1er Janvier 1933

200 SƠ BIỂU...

— Ai sẽ chung ??

Số đầu: 1 cái xe đạp đồng giá 6000
Số thứ nhì: 1 cái xe đạp đồng giá 3000
Các Ngày có xe đạp xe nhà đem lại mua, chữa, hoặc mua hàng ở hiệu Đồng-Mỹ số Hàng Giấy, từ 6000 giờ lên bão hiệu xin biểu một số.

Lại một con rùa nữa

Ông Nguyễn-công-Tiểu lại vừa tìm ra được một Nam-Việt kỳ quan, nhưng không phải Nam Việt kỳ quan như của Đồng Sơn v.v.

Vốn ông có duyên với loài rùa, nên ông lại tìm ra được một con rùa lạ nữa.

Con rùa này giống như bết nhưng con rùa khác nhưng nó có một cái đặc tính là rất bướng bỉnh, cứng đầu, cứng cổ.

Những con rùa khác.... nếu ta lấy que gỗ vào đầu, hay là nó nghe tiếng sún tai nó rụt đầu vào trong mai ngay. Con rùa của ông Nguyễn-công-Tiểu tìm ra thì không thế, đầu lấy que gỗ vào đầu, bay bắn súng ngay bên cạnh nó, nó cũng không rụt cổ vào. Không phải là nó bạo giật cổ vào mai được. Vì thế nó là một con rùa lạ.

Mà một con rùa lạ như thế, phi ông Nguyễn-công-Tiểu thì không ai tìm ra được.

Thế là từ trước đến sau, hai lần có sự lạ, là hai lần ông Nguyễn-công-Tiểu tìm thấy rùa. Lần trước rùa hộp, lần sau «rùa cứng cổ».

Con rùa hộp đốt đít nó cũng không chịu thò đầu ra. Còn con rùa cứng cổ đốt đít nó cũng không chịu thò đầu vào.

Một con bị đốt đầu, một con bị đốt đít, hai con đều bướng cả. Chỉ phiền cho ông Nguyễn-công-Tiểu, mỗi lần có người lại xem, là phải bắt diêm đốt đầu đít.

NHẤT-LINH

Cải chính

Trang 1 dẫn đề bài luận «Một vấn đề di dân» xin đọc:

Một vấn đề dân sinh.

A gấp B

Bác này riện rõ quá chừng. Sơ mi (Chemise) chất cỏ ngực lung rộng thừa.

B Giống như lối áo ngày xưa, Ví may thợ vung cái bùa biết sao.

A Thắn sơ mi có xa nào,

Mười lăm hàng gạo (1) đã bao tiếng dồn.

B Ngâm áo bắc với cỏ cồn,

Mới hay may khéo làm tôn vê người.

NG-RANG T. Q. MINH

1 N 15 Phố hàng Gạo gần chợ Đồng-xoài

Tiệm Đức Thắng

Bán thuốc lào

148, Boulevard Albert le Batae

Truyện Ngắn

NGHĨA CÀI CƯỚI

của KHÁI - HUNG

Thanh-Vân ở làng làng lồng bát bát, vui mừng Cái cài lý-dị tòn ròn sủ cho nàng hoàn toàn đặc làng Nàng được kiện, được nhà, được con...

Được nhà hàng cung chảng cần gi giấu, được trai con hàng cung khêng thênh, vì nào hàng có yêu gi hàng con mang tên họ người cha mà nàng ghét. Nhưng hàng surg suông vui đã làm cho người chồng khỏe rất kia phải kêu sô, kêu sô về duong vật chất, vì rồi khinh kiết giá-lai, kêu sô về duong tinh thần, về duong hàn lý vì đã phải xa lìu dứa con.

Đó là cách nàng trả thù, trả thù kẽ dã không biết làm cho hàng được buông hạnh-phúc, cái hạnh phúc vật chất của làng kỵ vật chất này. Hai năm trước, nàng lập kế xin biệt cư để linh nôa luongchồng cũng chỉ có một mục đích ấy. Đến nỗi chồng nàng cầu tiết đã xin từ chức tham tá để khỏi phải cõi vợ mỗi tháng chán chục. Chồng nàng xiết từ chức, tức thì nàng xin lý-dị.

Nàng đi trên con duong từ toà án về nhà, mồm mỉm cười thăm, tướng tới cái cảnh khêng của, không tiền, không nơi trú ẩn của người chồng đáng ghét.

Về tối nhà, Thanh-Vân vào phòng ngủ, kêu trái của lại rồi râm lẩn ra giường rồi cuộn lẩn, cuộn lộn, cuộn sảng cuộn sụt, cuộn nâu diễn như rõ, cuộn chảy trước mặt trước mũi. Hàng nàng im lặng: nàng vừa thoáng trong thấy hưng minh trong chiếc gương dung, bêng cái nụ đùi lộn, cái bộ răng cuộn nbra như mồm nụ con ốc thủng, cặp mắt sáng quắc long xòng xọc, như cặp mắt con diều hâu duong rinh-kết chim non.

Nàng giật nín nghe làm: « Cái cài của sự surg suông tìn nhẫn đến idéu... Hay đó chỉ là cái lạc thú của sự hèo thù? »

Nét mặt hàng bỗng đổi ra rắn rắn, rắn rắn ngâm vào gương thấy mình xấu, thấy minh già, thấy mình bối cả về kiêu mị của làng thành viên, tuy tuồi nàng trốp hâm hâm, hâm hâm.

Nàng sợ hãi, xấu hổ, với hàng đứng dậy đi trong diêm ròi uất durug mờ của bước ra phòng ngoài.

Hàng nàng mím cười, và vừa trong

hở đặt trên bàn một tờ báo mà nàng thích đọc, tờ tuần báo Nhật-Tân. Với hàng nàng chạy lại bóc vội tờ báo, mở tờ mục « Tiếng cưới » ra đọc. Bởi hàng ôm bụng cười, cười như cái nắc nẻ, cười uyết cười rãnh, cái cười này khắc hẳn cái cười ban nãy, cười không những không phải rãnh đến sự đau đớn của kẻ khác mà lại là cái cười không có tu tuồng, không ngụ một ý nghĩa sâu xa chi hết. Cái cười là hàng tinh của loài người.

Đã hơn một năm nay, từ ngày bắt đầu có mục « Tiếng cưới » dưới ký tên Bich-Đặng thì Thanh Vân không thù hận nào là không đọc báo Nhật-Tân, và không lão nho đọc tời mà không cười.

lại dù cách vẫn không bết tên thue và bình rạng tác giả. Nào bài dò chí em ban, nào vở lèo tòe soạn trả tiền. Sóng không bao giờ nàng tìm ri được tên danh mà cũng không bao giờ nàng bã gặp mặt, vì nghe như tép giả chỉ gửi bài đến nhà báo chứ không dến đây làm việc.

◊

Vậy thi Bich-Đặng là ai?

Néo phái ai? Đó chỉ là cái biệt hiệu của Văn-Lâm, người chồng lý-dị của Thanh Vân.

Văn-Lâm lấy Thanh Vân được một năm tì tẩn bi-kịch trong gia-dinh luôn luôn khai diễn. Cái cõi thù nhất của sự cõi cõi lõi lài là tiền. Không phải là thiếu tiền đâu! Có lẽ lại vì nhiều tiền

Một sự lạ xảy ra trong đời Văn-Lâm. Từ khi chàng bị vợ làm khổn đốn lì

chàng bỗng trở nên một người vui tính. Mỗi tin đồn, biệt cư, xì con, mất nhà, ntu là một sự súc động làm nô một đứa thơm trong tâm trí chàng. Chàng vui thực, cười thực chứ không phải à giối gì. Anh em bạn thân thấy chàng nói dùi luon mòn, khôi bài luon mòn, cho bời lâng mạn thi lấy làm lo buồn, cho rằng chàng chôn sự sầu muộn vào trong sự lõi lõi lạm thời.

Rồi chàng bị quản bách, bỏ việc, bắt tiền, bắt tiền nuôi lão, tết tiền trả học phí cho cháu.

Một hôm bụng đói, không nhà, chàng lang thang trên đường, nghĩ truyện dài mà cười túc bụng.

Bỗng một ý kiến này ra trong chàng...

Từ tần lẽ ấy trên tờ báo Nhật-Tân mỗi chiều thứ bảy đọc giả lại đưa nhau coi mục « Tiếng Cưới » của chàng Bich-Đặng.

Chàng đem cái cười lự tim ra, mà là lên mặt báo để cùng anh em cùng cười.

Đó là không phải câu trả lời có nghĩa lý sâu xa, mà là đậm đà với sự bao thù nhõn của người vợ chàng.

Viết báo này đối với Văn-Lâm đã thành một sự cần thiết.

Mỗi một sự cõi chằng moi ở trong lâm chí ra, ở cái đời éo le, khổn nạn của chàng ra, chàng đem đời lấy áo cho chàng, lấy áo phi cho cháu chàng.

Nhung có một sự rất lạ, rất quý mà cái nụ cười ấy đã mua được, mà chàng không ngờ tới là tấm ái tình của người vợ lý-dị... là cái cảm-ảnh của kẻ thù, kẻ ghét chàng!

Còn Thanh Vân cũng không ngờ đâu rằng người đã làm cho nàng vui, đã được nàng yêu, lại chính là người mà nàng đã cố làm cho khờ sô,

KHÁI-HUNG

Có khi nhàn rỗi, ngồi buồn, nàng lại rờ mục ấy ra đọc đi, đọc lại, ngồi cười một minob. Rồi dần dà trong lòng sinh mối cảm tình với tác giả, trước còn yêu ván sau yêu người, chiso ước được gặp mặt người đã viết nên những áng văn vui cười hinh tú áy. Cái đó, có là chí, đối với những khôi óc trẻ, biết yêu kia, một vật không quan hệ, một câu nói pha trò, một nụ cười ngô ngán, một mày may có bêp gọi tên mối cảm tình trong giây phút. Huống chí là thứ tay nèo Thanh Vân cũng làm quen với lối-thức kẽ kia mà nàng cho là lâm lích tác giả.

Nhiều lần đọc xong nàng gặp tờ báo lại, ngồi nghe vở nghe vần, nghe lời người chồng mà nàng duong kiến-rgi tới lính nết khô cbjn, lâm lích kín đáo, bộ diện nghiêm khắc như ông cụ già của chàng thi rãng lại càng thấy nàng yêu nhả ván-sí kia, càng thấy nhả ván-sí kia có tri thức cao súu hơn cái anh « idéu » cả ngày chỉ cầm cuì trên những quyển sách già, không nghĩ gì đến lạc thú hi-tinh nữa.

Nhung Bich-Đặng là ai? Thanh Vân

quá. Văn-Lâm thấy vợ già, hơi một tí là khoe của, nên chàng lấy làm khó chịu. Vả chàng lại có tình bay nghĩ ngợi, cứ tưởng người ngoài người ta chơ mình vì ham của mà lấy Thanh-Vân. Rồi đối với vợ chàng sinh ra lanh dam, làm ra ta không cần dây, mà từ lanh dam tới ác cảm con duong thực không xa.

Trong gia-dinh mà có linh ác-cám, chông ác cảm vợ, vợ ác-cám chông, thời chí có một cách: là bỏ nhau.

Kè ra thi Văn-Lâm cũng muốn bỏ vợ cho xong truyện đi, vì không ntưng chàng còn yêu gi vợ nữa mà chàng không muốn người đàn bà kia vì chàng mà không được hưởng hạnh-phúc. Chàng chỉ muốn buông tha người ta ra cho người ta được tự do muốn lái si lái lấy. Hai người đã không yêu nhau thì còn ở với nhau làm gì nữa.

Người vợ lại không nghĩ thế. Bỏ thi nàng vẫn quá quyết bô. Nhưng nàng cố chí báo thù kẽ đã làm tiêu diệt một đời thanh niệp của nàng. Nàng lập tam làm cho chàng nàng phải đau đớn, khô sô khôn dạn, thi súng mới nghe.

HIỆU MŪ PHAM MANH - KHA

80 PHÒNG HỘNG HÀNOI

GIA ĐẠC BIỆT không đâu bằng

Mú hai lán nút chai, kiều quả dưa rất đẹp, có bao hành mít nă

GIA IP.60 ở xa xin gửi thư về mua buôn

1950. Đám cưới tân thời

Nhà gái đi đón... rè

Chú rể trình diện

CẢM TƯỞNG CỦA LOTRÖNG (MỘT NGƯỜI RÙNG)

về cuộc chợ phiên Công Thương đoàn

Lotrönig viết thư cho vợ là Tôđe rằng:

— Cao pàu tsì pàu lè tsou me hmòng...

— Cái gì mà ngộ dữ vậy?

— Tiếng Mèo đấy, mà anh không hiểu à?

— Thôi! Anh cứ dịch ra tiếng Annam cho tôi nghe để hiểu hơn.

— Kè bằng tiếng Mèo thì câu truyện vẫn đặc sắc hơn. Nhưng anh không hiểu tiếng Mèo thì thòi, tôi kè bằng tiếng Á-nam cho anh nghe vậy.

Hôm qua Lotrönig đương thuong thang bách bộ ở bờ hồ Hoàn-kiếm, tôi bắt gặp hội truyện về chợ phiên Công thương đoàn. Lotrönig tinh diem đậm, tôi nói, đưa cho tôi một bức thư mà bảo rằng:

— Ông cứ coi bức thư tôi sắp gửi cho vợ tôi đây ông sẽ biết.

Tôi mở thư ra đọc. Thư rằng:

« Tôđe yêu quý của anh ơi.

« Anh tiếc rằng em không được về Hà noi xem hội chợ phiên. Có niềm rõ lắm, em à.

« Trước hết chợ phiên ở quê Mèo ta, bì bòp ở trên dốc, trên núi trống thiêng, hoặc có lều cỏ quan thi cũng bằng tre lợp lá gõ, mà thôi. Ở Kinh thành thi khác hẳn, thi đẹp lâm, đẹp bằng một vạn, một mớ đinh cái quan Chau ta kia. Cai quản chợ dày xây bằng gạch có cửa kính cửa chớp, có thang gác, sàn thượng, mà vừa to vừa cao bằng cái

dồi Tsí-neng ở làng ta ấy.

« Các hàng bầy bát thi có đủ thứ: náo pháo, náo chè, náo cốc, náo bát, náo bình ảm, náo quần áo, náo lầm kẽ sao cho siết!

« Có một hàng bán các thứ chim đẹp lâm. Họ giây làm s-o mà khéo quá, em à. Những con chim ấy không bay, cứ đậu yên không nhúc nhích. Anh rỗ tay xua chúng nó cũng cứ đứng yên dương cặp mắt nhìn. Anh cho là thi họ lại cười arh là ngu. Nhưng anh thi anh cho chính là họ ngu mà họ không biết. Em tính ai lại đem bầy một con rùa chết vào trong một cái phau thủy tinh bao giờ, con rùa hộp mà trên ta có hàng dây và chung ta gọi là con rùa Paus-tòi ấy mà. Thế mà không biết anh nào lại đặt cho nó, lại viết lên lưng nó cái tên ngộ nghịch là rùa « Khoa-hoc »! Em coi đó rõ rệt trí thức người Kinh: Họ không có lương tri, em à.

« Có lẽ lại họ ăn của ngọt nhiều quá chăng? Vì trong chợ, anh không thấy một hàng cơm hàng bún nào hết. Chỉ có toàn những hàng bán keo, bán mứt, bán bánh và bán nước. Bánh thi anh không ăn vì anh chắc là họ làm vụng, ngọt, sao bằng bánh mật ong chính tay em Tôđe của anh làm ra được. Còn nước thi anh uống có một hụm, với nhò ra ngay. Quái! nước ở dưới Kinh kỳ này làm sao ấy, té luối quá, àoh, chỉ sợ có chút độc, uống vào nhò bị ngã nước không lên với em được thi khô.

« Người đi chợ thi có đủ con trai con gái, con trai ông già, mà đóng lâm, đóng hơ tòong nhà ta cuối ấy. Có một điều là là họ đến chợ họ chẳng mua bán gì cả, họ chỉ kêu gào rồi giậm chân dập tay, trống hay đáo dè, em à. Thế nào tan bài rồi anh cũng cố rủ vài người Kinh lên là chơi, để họ làm trò cho em coi! Nhất là bài ông to béo, to béo lâm, deo bộ kính lớn như hai cái vòng tay úp vào mắt, thi trống lại càng buồn cười lâm, em à. Họ bảo anh rằng một ông làm nghề thợ ruộng và một ông làm nghề qui thuật thu hình người ta vào mảnh giấy. Em tính có ghê không

« Chính hai ông ấy mời anh lên sân ngồi chơi. Anh thật thà tưởng họ tử tế, Ai ngờ, anh vừa ngồi lên ghế, thi hàng ngón người họ vỗ tay họ chế-nạo tức chết được. Họ lại cho hai vợ chồng thẳng lùn nào không bết, cắp kiém đâm bụng anh, coi mình như một ông quan báu vậy.

« Bạn con trai thi họ bay ngược sang ngọn nhang-nhit như thế, nhưng được cái bạn con gái thi họ biến thành như mi. Em dùng vội ghen nhé! anh không thích, không yêu họ đâu mà em sợ, vì anh coi ra họ vụng-về lâm: có cái mài tóc còn không biết trang điểm cho ra hồn. Anh không biết họ có gương không mà phần nhiều người đều dè lệch hẳn đường ngồi về một bên. Còn quan áo họ mặc thi chẳng một ai biết tên-thùa khéo-leo như em hết.

« Các trò chơi cũng có, nhưng toàn là những trò chơi trên ta, như vật, đánh vố, anh chả cần viết ra đây cho tốn giấy.

« Thôi, đê đến hôm anh trở lại nhà, hãy kể lại cầu-thân cho em nghe.

• Chúc em và cả nhà mạnh khỏe.

Lotrönig,

NHỊ LINH lược dịch

Nụ cười nữ c ngoài

Cái cù lao bỏ hoang trong trí tưởng tượng của nhà họa sĩ Walter Trier

Trong cù lao có một mình với người dân bà, một con chó, một cái cành cầu và cứ mỗi năm lại có chiếc tàu đèn ca loa dem... người dân bà cũ di chay người mới vào!

(Trích ở Ubud)

THUỐC LẬU VÔ-DỊCH

Là một loại thuốc già truyền downan đời này của cư lang Khoai đã nổi tiếng là hay. Chứa không sai nảo, thuốc này không hại đường sinh dục, không vật vã nhọc mệt uống thuốc đi làm như thường, lại còn làm cho khỏe tinh khôn, khỏe hơn trước nữa, dù ai mệt bị lầu liên hồi, hay đã thành kinh niên, người bệnh vẫn được quy đán uỷ định, hay điều trị những chất lấy nhau như tơ chui, uống thuốc này đều khỏi dứt gốc, chứ không đỡ rồi đến khi nhọt mệt rượu say lại tái phát như những thứ thuốc khác. Những người đã uống qua thuốc này đều công nhận là hay nhất, là một thứ thuốc Vô-Dịch chữa về bệnh lậu. Giá mỗi ve 1p.00. Những người mắc bệnh tim là hay lở loét phát hạch, phát sởi, phát rết, tai ửng, hoa cù, giá mỗi ve 1p.00. Những người già uống một hộp cổ linh bò thận giá 1p.50 sẽ thấy trong người khoan khoái, bệnh tim bớt hẳn. Qúi u tả mẩn như người ăn chén lèu, da vàng bay qùi lèu có là phải bệnh phong tich, chỉ uống một gói phong tich giá 1p.00 là nhẹ ngay nếu phải đà lùm mà uống đến ba gói thuốc này mà vẫn chưa khỏi, thì nghĩ là bệnh quan cách rất nguy hiểm, phải đến tận bến hiệu chữa mới có thể khỏi được. Bến hiệu lại còn thử thuốc bằng rượu để chữa chứng đau bụng đi lả rất thắc hiệu, dù thấp lùn nhất, chỉ uống một chén tống rượu là cảm thấy tỉnh mệt xá 1p.30 với chai con người nghe khô cắp bần hủi cho không lấy tiền. Lúc nào cũng có ông lang Hợp cung và lang Khoai chuyên chữa về bệnh lùu và tim là cũng cung tinh thông chữa các bệnh người nhau trẻ con. Thuốc chữa người nhau 1p.35 một tháng, trẻ con 1p.20.

KIM - HƯNG dược-phòng

104 bis Route de Hué Hanoi

HAIPHONG 130 phố cầu Đất hiệu MAI LINH

NAMĐINH 28 Rue Champeaux hiệu VIỆT LONG

HUẾ 18 Rue GIA LONG

Ai dùng nước hoa nên biết

NƯỚC HOA - La Reine des Parfumes « Bà chúa nước hoa » hơm rất lịch sự, không hắc, súc một lần thơm mãi.

Lọ nhon 1p50 Lọ nhỏ 1p25

THUỐC SÚC TÓC - Rất hợp thời không nhức không có gầu, rất vệ sinh không bay đau mắt, mèo chải thế nào cũng không sờn mặt, giá bán theo bén Pháp, rất hay.

Fixateur Parisienne - tóc cứng hay lập th thoái nên dùng

Lọ nhon 1p58 Lọ nhỏ 1p50

Fix-Brillianbel - tóc mềm nên dùng

Lọ nhon 1p45 Lọ con 1p25

Brillantine Dollar - thứ này thi nhau

Thú thường 1p45 Thú Lux 1p30

Bán tại các tạp lòn Hanoi

Ở tỉnh xa ai muốn mua buôn mua lẻ xin vét thư hỏi

VĂN HÓA 48 Rue Tirant - Hanoi

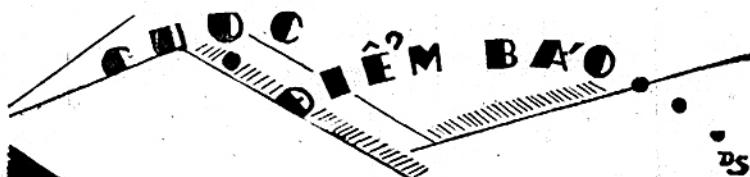
1950. Dám cởi tân thời

Lễ « múa » hồng

Rước rể về nhà vợ

Phát ra ngoài cuộc diễm bao

Nhát-giao-Cạn hỏi ta lần này ta có diễm tới Bắc-kỳ-thể-thao không? Ta buôn râu trả lời rằng:

Nhị-Linh này phát báo Bắc-kỳ-thể-thao trong một kỳ hạn, phải ngồi trong số tôi để báo ấy ăn năn sùi lòi. Hết khi nào báo ấy lại có những lời văn nhả nhặn như lúc chua phát khùng, chưa dám ráu, thì mới sẽ được cái bắn hạnh ta nói dưa lối.

Những người đã hóng ở bãi Mangin mà chơi kibiếm nhã thường bị đuổi ra ngoài cuộc, hay là bị phạt không được chơi trong một kỳ hạn hoặc dài hoặc ngắn.

Vậy Bắc-kỳ-thể-thao nếu muốn Nhị-Linh cho được nhập cuộc thì hãy lập có cái « ụ » cưới, thiê-thao của các nhà vỗ si Âu-Mỹ dã.

◊
Cái tranh xã-hội

Üa! Như-Hoa trong báo Sài-thành nói quấy, viết quấy hết cỡ nói. Hay bác-thợ hoa Như-Hoa cậy có giấy trắng mực đèn muôn vẽ chì cứ vẽ. Hay bác ta hét thét về dâm ra nguêch bậy nguêch càn chêng?

Vì trong số báo 321 Như-Hoa (đẹp như hoa, da) bàn về hội chợ phiên trong Nam ta đi báo phải trích ra một số tiền để cứu những cái kết quả của những cái thỏa của chợ phiên.

Này các cô ngoài Bắc hãy nghe Như-Hoa trong Nam:

Thôi nói vầy thi các ông rõ ra ngay, các ông trích ra một số tiền để xây một cái nhà, đừng sướng những đứa con nít, có cha mà chịu mồ côi cha, có mẹ mà chịu mồ côi mẹ, nghĩa là những đứa con nít đã do cuộc « ủi » hội chợ mà thành hình...

Như-Hoa dám vũ nhục, khi mạn làm mất sự thiêng liêng (nhưng cũng hơi thiêng liêng thôi) của những cuộc chợ phiên thì có đáng nói dở không, cho ché!

◊
Mẹ hát con khen

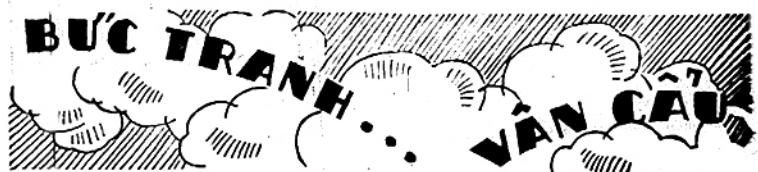
Hay là ông Hý-Đinh làm quảng cáo cho quyền Niên-lịch thông thư của ông Nguyễn-văn-Vinh.

CHỌN NGÀY

Tu nay làm việc gì, ta nên mồ lịch chọn ngày, các ngài nghĩ thế nào?

1. Trong những kỳ báo Trung-bắc trước, không nhớ những kỳ nào, nhưng nhiều lần,

Hy Lịnh

Chửi nhau ư?

Tôi không biết ai là người đầu tiên đã đem vào trong làng báo ta cái chữ « chửi » qui-hòa. Đọc chữ ấy, ta tưởng-tưởng ngay đến tai người dân « bì-an-nam » - vì chì có dân, bà aonam, mình mới biết chửi nhau theo một cách thức một phương pháp hồn-boi - bài người dân bà đang lồng-lòng, chỉ tay ray mặt lẫn nhau và tặng nhau những cái danh-dur, mời nhau những món ăn mà người khó-tinh đến đâu.. nếu được một ít cũng đã thỏa nguyện.

Khi nào hai bao có truyền gi mà gây nên một trận bút chiến, tất họ bảo: hai bao chửi nhau dẳng! Nau thế nghĩa là hai nhà bao với hai hàng ca, haug thịt không qua nuau mít. Đó là một cái.. danh-dự mà người ta tặng cao nhà oao, và nhà bao cũng lấy làm bão bạo tược nhau tài phài.

Một ông viết báo có công kích mộ: bà lồng nguiệp kuac, tul đát cứ ở đâu ông cũng khue rằng: « ăg tôi chửi nó đây! » Chửi ay ong cũng cho là mộ: cái oghe-thuật. Quai bết cuoi, onui tué oao cuo dau dudu, thium thia, puát bới moco từ đời chửi đời ống người ta, và hế leon được bao nhiêu đời thi cái chửi càng có giá trị bấy nhiêu.

Một người đọc báo, thấy hai bao công kích nhau một cách không được đúng đắn và nhã nhặn, tặng cho tiếng « chửi » để tố lồng khinh bỉ thi bắn là có nhẽ lắm rồi. Nhưng trong làng báo cũng lấy

cái chửi » là một cái hay, một cái đáng quý-dâng trọng thi.. thì người viết báo đổi với giá trị của mình có một cái-quan-niệm cũng là lầm..

Sự thực như thế - ta thường nghe họ chửi nhau.. mà cái chửi của họ, kè vè dài dỗi, thô bỉ, khốn nạn, thì cũng không khen gì cái chửi của chí-hàng-tóm - mà lại.. vẫn chuông-bon, xếp đặt hoa-nữa.

B.K.T.T. tuy là con nhà võ, nhưng cũng ua dùng cái chửi-lầm.. quá nữa. Trọng cái « chửi » lầm, để cho cái chửi mờ: chỗ danh dự trên-trang nhất, thay vào bài « xá-thuyet-hàng-nay », - Viết-thay cho Bắc-kỳ-thể-thao!

Nhung lôi muôn rằng trên mặt tờ báo không bao giờ có con co chửi-chửi, mà cũng không bao giờ người đọc báo còn có thè-kêu-lêu « họ chửi nhau, họ chửi nhau »!

Khốn-một-nỗi.. chế riêu-một-cách-nhânh-nhận, ngợi ngào êm-ai.. không phải là mờ: việc dễ. Nén-mình, thực-vạn-phần-kho-kéo-hoa-thà cái giặc tung hoành bằng-những-lời-tục-lỗn, thô-h! Cái-mà người có học thức dể làm lại là một cái khố cho những người vờ véc-thức.

... Nhưng phải có lèn chửi!

Nếu không, có ngày độc giả không cần phải xem báo, chỉ đến nghe các chí-hàng-cá, bằng-tóm-họ chửi nhau-cũng thừa-dù - Mả ở đó, cái chửi lại hoạt động, linh-lợi-nữa.

VIỆT-SINH

Chữa bệnh, phòng bệnh bằng thứ dầu nước là KHUYNH-DIỆP bay thứ dầu đặc là HOI-THIEN xước tec bằng dầu thơm BA - Cỏ hiện nay phần đông, người đều quen dùng như vầy.

.. Phần đông người đều quen như vầy mà hiện VIEN-DE lại đã giặt được không biết bao là giặt thường lớn trong các tộc Dao-Xao và Khoa-Hoc và Kỳ-Nghệ tại xã ta và ở bên Pháp, thời không có quặng-cao-ai cũng rõ bá-dù:

1. 1-2kg-Khuynh-Diệp là thứ dầu nước bay
2. Đầu-Hồi-Thiên là thứ dầu đặc tốt nhất;
3. Đầu-as-Cô là thứ dầu thơm xức tóc qui-hoa-hết.

Đó-lại là mấy món hàng bán rất chạy mà có nhẽ lời. Nhà buôn nên chú ý. Gói-thơ VIEN-DE

Sở-nến-dầu, chế-nước-hoa, dầu-thơm:

Giai-nối: 87

HUÉ

Giai-thép-lái: VIEN-DE HUE

Hồi ! người già còm, da mặt xanh vàng, não nhá Thè-thao thân
tráng, lực kiện gân cốt mềm mại bởi uông

HUYET TRUNG BUU

Uống độ một chai dã thay khỏe mạnh, da mặt hồng hào

Chai lớn giá là 2p00 Chai con giá là 1p00

của NHÀ THUỐC

ĐAI QUANG

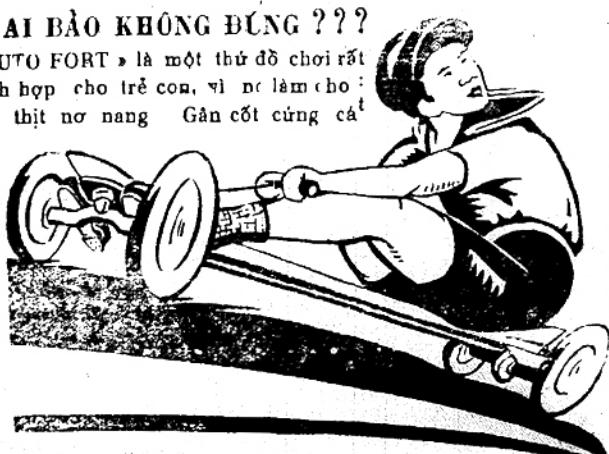
Giấy nói 805

47 Phố Hàng Đường — Hanoi

AI BÀO KHÔNG ĐÙNG ???

« AUTO FORT » là một thứ đồ chơi rất
thích hợp cho trẻ con, vì nó làm cho :
Bắp thịt nở nang Gân cốt cứng cá

Tinh thần sảng khái Tiêu hóa de dàng

Chơi « AUTO FORT » không có gì là nguy hiểm người sẽ được khỏe
mạnh, nhanh nhẹn, lại thêm bền can đảm.

Ai cho những điều kể trên là không đúng, xin mời lại thí nghiệm tại :

Hiệu Phúc Long

43—phố hàng đậu hanoi—Tél. số 251 bán buôn và bán lẻ

Xem xong đã

Vì — Người là gì ?

Người ta là Phạm-ti, biệt hiệu là phó rượu Bờ hồ tốt nghiệp
trường hóa học chuyên môn lành nghề ruộm và làm áo di mưa
không ướt.

Vịt — Người vẽ ta đè làm gi ?

Người — Vì bạn Phong h à trá xem tranh, ta vẽ vịt đè làm
quảng cáo

NÉNHÚT THUỘC THƠM
ANG LÊ
hiệu
ROSETTE

0,13

CIGARE CLOUDE DES FARMS.

Giảm giá

Vì kinh-tế không-hoàng, vì quan-lại bị
giảm lương, nên các nhà buôn đều phải
giảm giá. Vẽ sách Hán-Việt-tứ-diện (đã
ra trọn bộ 2 quyển), chúng tôi định bắt
đầu từ nay giảm giá như sau này:

Hạng thường 6p00 một bộ

Hạng đồng bia vải 7p00 một bộ

Mua buôn trả hoa-hồng 20 phẩn 100

Xin điều kiện bán buôn

Quan-Hải thư-diệm 27, Rue Gialong, Hué

42 TAKOU HANOI

BÁC HẬU TRÀ THÙ

Hồi thứ nhất: Bí số

CÁNH I

Đảng sau sân khấu một
rap hát luồng cải-lương

Phương — Hậu này, tôi hôm nay tao
đóng Nguyên-soái, mệt lắm, phải hát
nhieu quá!

Hậu — Còn tao đóng vai phu, chỉ phải
ra có một lúc để ám-sát Nguyên-soái
thôi. Rồi khi bị chém cõ là hết. Tha hồ
đi.

Phương — Đi với con ấy chứ gì? Nó
dơi mày hòm nay đấy!

Hậu — Nó dường đợi tao ở ngoài
hang nước. À này...khi mày chém 'ao
xong, thi sai lính khiêng tao vào, để
tao rửa mặt mũi thay quần áo, không
nó đợi...

Phương (cười) — Được, cái gì chứ cái
ấy thi cần quái gì phải dặn.

Hậu — Mày hay sô lâm! sô ai thi sô
chú đừng sô tao đấy.

Phương — Mày cứ yên tâm, tao sẽ
hảo khiêng mày vào ngay...

CÁNH II

Sân khấu rap hát bầy dinh một quan
Nguyên Soái-Phương (tống Nguyên Soái)
ngồi dừa — Hậu (đóng vai một tên lính)
vừa bị chém ngã quay xuống sân. Quản
linh định mang xác Hậu vào trong.

Phương — (Gioi tay) Bờ quan bay!
Đè mặc sáu nô đầy, để làm gương cho
kẻ gian khác về sau.

10 phút sau.

Hậu (nhâm mắt, nói khẽ) — Nó đợi
tao, mày.

Phương (nói khẽ) — Nó đợi mặc
nó, mày hãy nắm dây.

15 phút sau.

Hậu « nói khẽ » — Nó đợi tao, mày,
khốn khô quá!

Phương (nói khẽ) — Mày tống ruột
thì đừng dây mà đi với nó, tao có cầm
đầu!

Hậu — Tao van mày, tao ngứa ngáy
cù người mà không dám gãi. khờ quá.

Phương (vuốt râu, hát to) — Như ta
nay!...

Hậu (nói khẽ) Nó vẫn đợi tao, mày—
sô vừa cười.

Phương, (vuốt râu nói to) — Bờ quan
đầu l khén cái xác này để xa ta một
chút.

Hậu (vừa bị quản lí khiêng ra vừa
lâm bầm, mệt vẫn phải nhảm):

Phương rồi mày biết tao tao!

O

Hồi thứ hai: Báo thù

CÁNH I

Một hôm sau, Phương với Hậu ngồi
đằng sau sân khấu rap hit.

Phương — Mày còn giận tao nữa
thôi?

Hậu (cười gần) — Truyện nhỏ mọn,
việc quái gì mà giận.

Phương (đưa cho Hậu một tờ giấy biển
dùng chử) — Chỗ nào tao lại đóng vai
một quan Nguyên-soái, mày đóng vai
linh vào đóng tao bức thư dài — Bức

thư dài quá, tao phải vừa khóc vừa đọc:
hứa thu đó Kiến mỳ nỗi, tao đã đọc
mãi mà không sao nhớ được. Vậy tao
chép sẵn cả, chốc nữa tao chỉ việc đọc
thôi. May cầm lấy khi ra trò thì đưa
cho tao để tao đọc. Nhớ chưa?

Hậu (nói pha trò) — Đã bần quia
Nguyễn Soái, liều tốt xia vàng lệnh.
Phương cũng pha trò — Hào a!

CÁNH II

Sân khấu rap hát bầy dinh quan
Nguyên Soái — Hậu (đóng vai một tên lính)
khám nám dâng lên đưa cho Phương
(plông vai Nguyễn Soái) một bức thư.

Hậu — Đã! bẩm quan Nguyễn Soái, liều
tốt ở ngoài biển thùy, xia đem tui
dâng nộp.

Phương (cầm láp thư) — Cẳng bay tin
lành giữ, au là ta bấy mỷ ra coi.

Hậu : (tim mỉ cười đưa mắt nhìn Phương
đợi để xem cái vẻ mặt kinh hãi của
Phương).

Phương (giở bức thư, chỉ thấy mệt
rất sa hoa, — bao nhiêu công việc nhà
phố mặc đầy tó. Khi chồng đi làm thi
lê di đánh chấn, đánh bắt, tò tò, tam
cúc. Khi chồng yê thi gắt gỏng, cầu
nhau. Cõ nào là hai hàng người trên
này thi xin gửi thư riêng cho tôi biết.

Tôi nói thầm: « ở xã-hội Việt-nam
không kén những cửa khl ấy thi không
có nhiều vợ »

CUỘC THI KÉN VỢ

Bản báo mở cuộc thi này để các bạn
xạ gần (trừ những người trên 100 tuổi)
muốn vui.

Các bài « kén vợ » không được quá 30
giờ, người dự thi muốn kén ai tùy
thích riêng, nhưng bài viết phải có tính
cách và đề những người đọc báo, không
kén vợ, khi xem bài đó cũng có cái thá
như người kén vợ vậy.

Cuộc thi này có cái đặc sắc là không có
giải thưởng nhưng bài nào đăng nhất
thì cho nhất, bài nào đăng nhì thi cho
nhì và cứ mỗi tháng lại đăng tên bài
nào hay nhất, và hay nhì.

PHONG HÓA

O

14 — Lấy nhiều vợ

Tôi muốn lấy người vợ chỉ biết ván
áo nâu, vây sồi, ngoài việc cùi lửa,
không biết việc gì khác, ăn nói不间断
đến đầu ngón tay.

Tôi lại còn muốn lấy người vợ ăn mặc
rất sa hoa, — bao nhiêu công việc nhà
phố mặc đầy tó. Khi chồng đi làm thi
lê di đánh chấn, đánh bắt, tò tò, tam
cúc. Khi chồng yê thi gắt gỏng, cầu
nhau. Cõ nào là hai hàng người trên
này thi xin gửi thư riêng cho tôi biết.

Tôi nói thầm: « ở xã-hội Việt-nam
không kén những cửa khl ấy thi không
có nhiều vợ »

O

15 — Vợ điếc

Tôi muốn lấy một người vợ điếc ---
diếc đặc.

Mỗi khi vợ tôi cưỡi ngựa qua phố,
đẹp xe máy đi chợ, hoặc cầm cuốc cuốc
vườn, cầm chổi quét cửa, có kè nào
ngu ngốc, khốn nạn chửi bới thi vợ tôi
lờ đi.

16 — Vợ nhẫn như khỉ

Nhà tôi nuôi một con khỉ. Mỗi khi
tôi cho nó ăn mừng thấy nó nhăn nhó
thì tôi lấy làm thích chí. Vậy tôi muốn
cô người vợ nhẫn nó đe lúc baô tôi lại
cho ăn mừng.

H. Zuong

O

17 — Tôi kén vợ

Theo luân-lý cũ nước Việt-nam này,
bản phận tôi là phải ứng thuận một
người dân bà nào. — con gái hay bà
lão, xấu đẹp mặc dù — miễn người ấy
là dân bà — mà cha mẹ tôi đã nghe lời
mỗi lần胎 cho tôi mệt mỏi vào tay tôi,
nhưng lối cho tôi mệt mỏi chiếc bình giờ khỉ
tôi còn bé, và bắt phải lấy làm vợ.

Như vậy thì dành là tôi phải chịu rồi.
Nhưng, nếu phúc cho tôi, cha mẹ tôi
lại để chờ được tư quyền kén chọn lấy,
thì tôi xin các ngài và nhât là các quý
nương hãy nghe đây, những điều kiện
tôi bắt buộc người nào sẽ là vợ tôi sau
này :

Vợ tôi phải là một người con gái !
(xin chủ ý đến nghĩa chữ con gái) tuổi
phai trên hai mươi..

Tôi ghét nhất những người dân bà
quá dâm bà. Vậy thi vợ tôi đừng có nói
lô bô thê, đừng có xung « em » đừng có
nũng nịu với tôi và nhất là đừng có hay
khóc. Tôi sợ nhất nước mắt dân bà, vì
rằng thứ nước mắt ấy không khác
nước lâ là mây, cũng nhạt nhẽo, và vì
chan chứa nhục nước lâ vây.

Tôi sẽ chiêu vợ tôi mọi điều, trai
lại, tôi chì xin vợ tôi chiêu tôi có một
diều ; đừng có hỏi tôi một câu nào đó
danh nhurable:

« Minh ôi, ông trăng của nhà ai kia
või ? » Xin thú thật tôi không thè trả
lời được như mọi người khác : « ông
trăng của vợ chồng mình chứ còn của
ai »

Phải tôi không ưa vẻ nũng nịu. Giờ
đụ tôi đang bận làm việc mà vợ tôi cứ
ghé vào tai tôi nhì hành : « cậu ôi, cậu
có yêu em không ? » Quyet hẳn tôi phát
bản lèu mà trả lời : « yêu gi?... yêu con
« bú rù » ấy à ? » (Xin lỗi)

Sau hết xin hỏi ai là người muốn làm
vợ tôi, sau này có thể chịu được nỗi
« chán đơn gối chíc » không?... Vì
rằng : mùa rét tôi thường có tính chí
đáp chấn đơn thô, mà mùa hè thì
chỉ thích nằm một mình một giường
cho dễ chịu soay sở.

Một điều cần phải nói thêm : vợ tôi
không thè là « bạn trăm năm » của tôi
được. Vì nếu không đau yếu bệnh tật
gi, tôi cũng chỉ sống được đến năm 70
là cùng.

GAN SẮT

(Tản Đà văn ập)

—Hội thăm Âu Mỹ bờ biển bên
Mở máy quay quanh quá độ chơi

TRANH NHAU MẶC ÁO BẾP

...Này bà nő, cái lâm xá tay lam trong tú dem ta cái cho jai cal áo, chẳng nhô minh sang lại mặc áo tôi.

Không đủ tôi may.

Bà nő còn bảo nhau là áo đem đi mà đòi ra mǎu nhai hay nhóm ta mǎu qđi tóm và áo là mǎu sa-thay

Ông nói cái lâm ai đòi được mǎu xâm ra nhai bao giờ.

Thực mǎu mǎi tái-trông thấy có nhà tôi khôn lâm, lấy mǎu mǎi mǎi gá sòng được.

Nếu thế tôi phải may thêm cái quần cái lanh khôn, cái quần Satin trắng và mǎu cái áo vira mǎu mǎi lục khôn

mỗi cái mǎu xá mǎy đay.

Được bà nő cùi lại số 50 hàng cùi nhà LÊ QUẢNG LONG (ha nő mǎu mǎi mǎu mǎi, mǎu mǎi mǎi mǎi, mǎi mǎi mǎi mǎi)

hoa tân ché, nhà kỵ thấy lâm hàng, đep mǎi giá không đat.

Phòng khám bệnh

của Bác-sỹ Nguyen-văn-Luyeten

N° 8 Rue de la Citadelle — Hanoi

Téléphone 804

Có chữa bệnh bằng điện — Có phòng thử vi-trùng. Chuyên
cứa bénh dân bà, trẻ con. Nhà ở phố đường Thành hay cửa
Đông, hàng Da sau, phố xá Điều kiện trường Cửa Hàng Hiệu

Những việc chính cần biết trong tuần lễ này

Vụ Phu-Nữ-Tân Văn
kiện Sài-Thành

Saigon-Pao-Sài-Thành bị ông Ng-dúc-Nhật kiện tại tòa Sa-tham về tội thua mạ ông Tòa so-hàm kết án báo Sài-Thành 100 quan tiền phạt và 5000p bồi thường.

Sài-Thành chống án lên Tượng-tham thi và rời Thượng-tham đã hủy án kỵ di. Thế là Sài-Thành vô-sự.

Một vụ bắt bớ quan trọng

Hà Đông.— Các nhà đương chức sở tại đã bắt Nguyễn-mẫu-Đinh, quản làng Yên-sô (Hà Đông) bị tịch ngõi có chấn rong V. N. Q. D. Đ. và có giao thiệp với Ng-văn-Khôi lúc Thành-Giang.

Bắt được máy đúc bạc giả

Hanoi.— Về vụ làm bạc giả tại đồn điện Suyut (Hà-Bình) số mặt-thám lại mới tìm bắt được một cái máy đúc bạc giả ở số 25 ngõ hàng Thịt. Máy này là của bà Chuong, chủ một hảng ô-tô hàng, gửi ở đây.

○

Lương những người làm công nhật sẽ bị giảm

Theo như kheon lương các người Nam làm công nhật tại các công sở đã định thi bờ bắc ngày 31 Oc-tobre trước o lương kỵ chỉ cho bằng hay dưới số 25 một ngày. Quan Toàn quyền đã tư cho các quan thủ hiến các xứ và các quan giám đốc các công sở về việc này. Cố lê nay mai sẽ thi hành.

○

28 số Tombola.

Ngày chủ Nhật 9 Avril tại nhà hội quán hội âm nhạc đã mở số Tombola.

Những vé dưới đây chúng số.

3101	3464	0890	3881	1568
2628	2367	3741	1281	0981
2311	0521	2321	3941	2416
2931	2629	2611	0321	0043

1015	3438	1498	0224	3324
2110	1820	0439	3216	2208
3254	1707	3516	2137	0512
0051	1938	1471	3079	0312
2365	3878	0276	0358	0644
3968	2432	0195	2501	1186
1310	2978	2729	0925	3896
2756	2151	2592	2222	3688
2014	3445	3787	3279	2576
3390	2024	3995	3801	2791
2203	3200	2859	3208	2717
1113	3603	2553	3437	3242
3116	0808	0876	3905	1903
0449	3830	1317	0978	0793

Tin Trung Hoa

Trường học Lương bán trường hải-quân Thiên-tân

Trường hải-quân học hiệu tại Thiên-tân đã bị Trường-học-Lương bán trộm cho người Pháp lấy 70 vạn đồng, nên bộ hải-quân Nam-kinh đã súc viễn hiệu tri ởng trường ấy phải điều tra trình viện Hành-chính để giao thiệp với Pháp. Trường-giỏi-Thach đính hứa bức văn khế ấy.

Tàu chiến của Anh đến đậu ở Tân-Hoàng-dảo

Vừa rồi hai chiếc tiêm-thủy-định và hai chiếc chiến hạm Ark đến đậu tại Tân-Hoàng-dảo là miền chiến tuyến của quân Tầu và quân Nhật. Không biết bộ dụng ý làm gì, nhưng tình thế xem ra, nghiêm trọng lắm.

*

Nga-Mã đã gây ác cảm

Đông-kinh 9-4-Tại ga xe lửa Mân-chau-tý thuộc đường sắt Trung-Đông, người Nga trả măt bốn cổ súng máy vào địa phận nước Nga,nên Mân-chau đã bị lệnh cấm không được tái các toa hàng hóa vào cảnh giới trước Nga. Thấy vậy Nga gửi tờ kháng nghị. Tình hình bang giao hai nước đã gây ác cảm kịch liệt

Cố lê Nhật định đánh Hi-phong-khẩu một chuyến nữa

Đắc-tỉnh 9-4-Bến tịnh quân Nhật đã kéo đến đánh ga xe lửa Hải-dương-chấn và mặt trận Thiên-dcanh. Đồng thời, về mặt bắc Hải-dương chấn cũng có đến 3, 4 trăm tên đánh Lý-Trang. Quân Tầu doi quân Nhật kéo đến đánh túi, bia làm hai đội vây kín quân Nhật. Trong đánh ra, ngoài đánh vào, quân Nhật thiệt hại quá nứa.

O

Phùng-ngọc-Tường đối với thời cục

Thượng-bài 9-4. Phùng-ngọc-Tường vừa dính điện cho Tuồng-giỏi-Thach tờ t biểu đồng tình với chính kiến của Tuồng và yêu cầu Tuồng mang ngay 10 vạn quân ra khu phục lại Nhieu-bà, thêm luong thuc và khai giói cho tuồng-si ngoài mặt trận. Phùng lại yêu cầu Tuồng tờ chúc lại chính cục.

Quân Nhật, quân Mân đánh lẫn nhau

Bắc-binh.— Vừa rồi quân Nhật ở Nhieu-bà bắt quân Mân-chau phải lột khai giói vì không bồi súc đánh quân Tầu. Nhưng quân Mân không phục, nỗi dậy đánh giá quân Nhật, thành ra hai bên đánh lẫn nhau.

■

Ho L. muốn giúp Tầu kháng Nhật chẳng?

Thượng-bài 11-4. Cứ lời tuyên bố của mấy người Tầu ở Âu-châu mới về trước thì các nước đều muốn hợp tác với Tầu để kháng Nhật.

■

Nhật ngấp nghé muốn lấy

Thanh-dao

Tứ-châu 11-4. Người Nhật ở Thanh-dao hiện nay có lối hòn một vạn người, vẫn ngấp nghé muốn lấy đảo, nhưng không có co-hội nào. Chén hạm Nhật thường vẫn qua lại mặt biển, song quân Tầu phòng bị rất cẩn thận, nên không làm gì được.

Bánh nhau to ở Hải-dương-chấn

Bắc-binh 11-4-6-7 nghìn quân Nhật kéo đến đánh ga xe lửa Hải-dương-chấn và mặt trận Thiên-dcanh. Đồng thời, về mặt bắc Hải-dương chấn cũng có đến 3, 4 trăm tên đánh Lý-Trang. Quân Tầu doi quân Nhật kéo đến đánh túi, bia làm hai đội vây kín quân Nhật. Trong đánh ra, ngoài đánh vào, quân Nhật thiệt hại quá nứa.

Hai bên vẫn đánh nhau kịch liệt.

Tin Nhật

Quân sự Hội-nghị

Nước Nhật mới khai cuộc quân sự hội nghị Bộ bái-quân Nhật định giữ quyền thống trị các đảo Nam-dương. Về phương diện lực lượng, đối với việc đánh Trung-hoa và cứu trợ Mân-chau quyết làm cho tối đích, và đặt hội đàm tra tại Trung-hoa nữa.

Phái quân phiệt thiểu-tráng» bắt súc cđ động việc tiến đánh Thiên-tân và Bắc-binh, nhưng bị chính phủ phản đối. Đôi bên còn dương phản tranh.

Cải chính

Trong truyện «Ngolia cải cuội», cđ 5:

Được nhá, nàng cũng chẳng cần gì giàu dọc là; được nhá, nàng cũng chẳng cần, vì nàng giàu

Cđ 4, giờ 5:

lâm nở một đóa thơm dọc là; lâm nở một đóa hoa thơm,

Cđ 4, giờ 6:

Chàng đem đồi lấp áo... dọc là: chàng đem đồi lấp cơm áo...

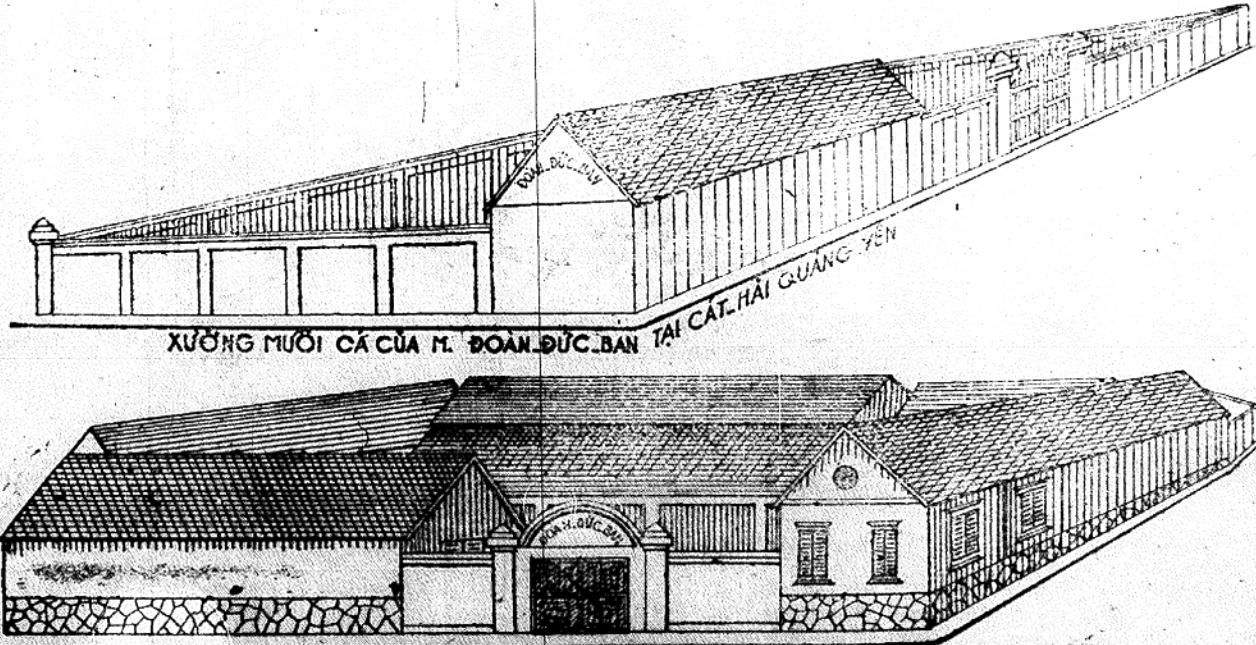
Trang 6:

Thanh-dao thi số 25 xin đọc là Tranh

dự thi số 35

Số 42 trong mục «Việc chính trong tuần lẻ», về bài «Tổ làm bạc giả» nêu in xếp chữ nhầm An Thành ra An Thai

Vậy xin cải chính

XƯỞNG LỌC NƯỚC MĀM TRẮNG CỦA M. ĐOÀN ĐỨC BẢN TẠI CÀT HẢI QUẢNG YÊN

Cửa hàng và xưởng mām do M. đoàn đức ban quản-trí lầy

Cửa hàng bán

Nước Mắm

28 Phố bờ sông

Hàng Nau

(Quai Clémenceau)

HANOI

Phố bến

tầu thủy

Rue Maréchal Foch

HAIPHONG

Chánh-tẩy đồ phó ruộm

1 Cá giúp y khát mà không đáng quý.
Tại sao?
2 Cá gì ở dưới nước lại chết?
3 Cá gì có vây?
4 Con vật gì được các nhà buôn trọng
đúng nhất?
5 Người phổ nào béo nhất?
6 Người phổ nào béo-béo?(Không phải
phổ hàng bao)
7 Hai phổ gì biếu-hiệu cho sự khử ròi
đến suông? Hai phổ liền nhau)
8 Bao giờ ra đỗ lâu, mà vẫn hợp thời?
9 Nước gì đúng quý-trọng, mà không
được quý-trong.

10 Tại sao nước ở Làng Lê nhiều thuộc địa
11 Đầu, đuôi là loài cá.
Mắt đầu là rất thơm.
Nửa trên, ta là sáu,
Phần dưới ta rất già,
Toàn thân là binh khí. Chứa gì?
12 Đầu ta dùng bắt cá.
Mắt đầu, ta sẽ ôm
Nửa trên thơm ngào ngạt,
Nửa dưới, ta chẳng bao;
Người ta, du rất già! Chứa gì?

Sách mới in rồi:

Ai muốn chữa khỏi bệnh mà không phải
dùng thuốc?
Ai muốn biết phép tiên là mầu nhiệm thế
nào?

NEN MUA NGAY CUỐN SACH

THÔI MIỀN NHẬT - BẢN

Nghiêm túc phương pháp của Đức (Allemagne)

Chuyên chữa các chứng bệnh
Giá 8p50. Ông mua thêm trước 8p20. Thủ
và Mandat để cho nhà xuất bản như vậy
Nhật - Nam - Thư quán Hanoi

Mua được như tiên

Phó học thô miên mới được
Sách dạy thô-miên thuật đã in ra năm
cuốn từ số 1 đến số V giá 2000. Ở xa mua,
thêm trước 8p30. Muốn riêng từng cuốn
cũng được. Mua ba cuốn, mua lẻ. Thủ và
Mandat chỉ để cho nhà xuất bản NHẬT
NAM THU-QUÁN. HANOI.

Tử-Ngọc-e-Liên đồ

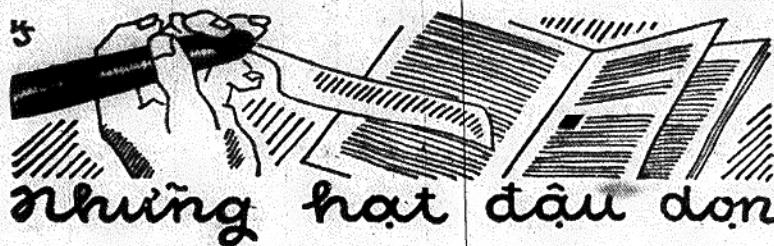
(78) Bằng tám phô Hàng Gai,
Chữa lậu thực rất tài,
Trăm người không sai một,
Thầy thuốc đỡ biết ai?

Giả nhời

Có phải Tử - Ngọc - Liên
Chữa lậu thực như tiên
Trăm người không sai một
Bệnh nặng cũng khỏi liền.

Khen

Khen rằng mẫn tiếp lại da năng
Vì hồi buồng nồng đã nói phảng
Hà-nội hàng Gai nhà bảy tám
Chuyên môn chữa lậu chả ai bằng,

Những giọt nước mắt lợ đời

Ngô Biao s/1635, trong bài « sau mắng
nhất cuộc của trưởng Bác-Cô » ông Tam
Lang viết:

... Minh áo thảm bám đầy những hạt
mưa bụi, lấp lánh như những giọt nước
mắt bằng chỉ bạc thêu trên tấm dạ đèn
phù ở nắp quan tài.

Nếu muốn hiểu những giọt nước mắt
bằng chỉ bạc ấy lên trên tấm dạ đèn
thì chắc hẳn phải dùng đèn sết to long.

Ôtô chở tri nghី

Ông Tam-Lang lại viết:

« Chiếc Torpedo sáu mảng đem theo
chúng tôi với cái tri nghី của một bọn
người đi thăm hiểm những cõi mờ & Ai-
Cập hay những kim tự tháp & Le Caire ».

Điều thứ nhất: đèn theo chúng tôi
với tri nghី là câu văn viết sai: điều
thứ hai: chiếc ô-tô mà đem được cái
tri nghី thì họi chàng cứ ô-tô hàng
máu.

Văn lị:

Thực Nghiệp số 21, trong bài « trấn
Nam-quan », ông PTC viết:

« Bắt đầu đi ở Hanoi từ 6 giờ sáng,
chuyển xe lửa cuốn hết mảng tinh miền
Bắc ».

Không biết xe lửa làm thế nào mà
cuốn được hết mảng tinh. Họi chàng,
ông PTC ngồi ở nhà giờ địa-dò ra coi
thì mảng cuồn được mảng tinh, mà lại có
thì cuồn cù quẩn địa-cầu được nữa.

Ông PTC lại viết:

... Khách du lịch chỉ có trống cát vào

cặp dò nó dòi với người có tiền, là vật
trang điểm cho thán thè & dứa một xã
hội, ô-tô dâ bô i dương...

Câu văn giật khác khuỷa thế, ví von gi
lạ hùng thế. Cặp do gi mà lại đối với
người có tiền là một vật trang điểm cho
tuân thủ ó dứa một xã hội ô-tô dâ
bô dương.

Lại nữa

« Ngoài tiếng suối chảy króc cách là
tiếng động duy nhất để diễn suyet cho
cái phep phong cảnh. Cim, cava mién
Thuong-du, khách bộ hành lại gấp mì t
bọn di họp với nhau chừng năm, sáu
người. »

Nuôi giao Cao bắt chước ông mà viết:
Ngài tiếng coi ô-tô tan ôi, tối lại gặp
con chuột ở trong cổng bờa.

Văn sáo

Ông Hải-Nam Đoàn-ohur-Khuê có viết
bài hát nói mang ông Nguyễn Ngoc-Dinh
trí huyện Cửu Lộc. Khi trước bàng
duyց, ôi Dinh cũng trí huyện Tiêu-
Lữ.

MUỐU

Tung máy muôn đậm cánh bắng,
Còn đxonj mảng dâ giai thang Hsing-
duong

Hèm bắn còn dâu can duyց,
Thành liên hợp lại luân lưu tay mít nà.

Thé tại cau giòi quâ không biết là
văn Tầu bay văn Annam.

Ông lại viết.

Cánh chim bắng nhẹ nhẹ bước thang
mây.

Vì ông Nguyễn-a-30-Đinh như con
chim bắng tai cõi tạm drgc, tuy ông
ấy chẳng phải là con chim bắng nhrig

bảo cánh con chim bắng mà bước thang
mây thì khi qua. Con chim bắng
bước leo thang mày bằng chân cũng đã
khó, ông lại bắt nã bao bao cánh thì
nó lên cao thế nào được?

*)

Báo Việt-Dân số 12, trong bài « Phật học
đại quan » có câu:

« Ông Hegel cho « hữu » (vật) là cái
khởi điểm luận lý học của ông, nhưng
« hữu » trên hết mọi sự định hạn, trên
hết mọi sự tượng đối thi không có thể
phân biệt với « vô hữu ». Ấy vậy « hữu
(có) với « vô hữu » (không có) là tương
đồng. Như thế thi rõ cái nghĩa niết bàn
là không có và cũng là không không ».

Của đảng tội thi thi cũng rõ nghĩa
thật, rõ nghĩa rằng nát bàn là không
có và cũng là không không.

*)

Báo Việt-Dân số 12, trong bài « Đò mìn
đầu triết học » có câu:

« Khoa học tri thức có ba tinh cách :
nó khởi chỗ kép đến chỗ đơn, khởi chỗ
vật vanh đến chỗ chung, khởi chỗ
không chung đổi đến chỗ có luôn luôn ».

Đó, ba tinh cách của khoa học tri
thức là thế đó, ai muốn hiểu thì hiểu,
ai không hiểu thì thôi.

Trong Tài-Thanh số 63, ông Phạm-
gia-Lâm có giới thiệu cùng độc-giả Tài-
Thanh những tò báo đáng đọc :

Phong-hóa luân báo
Chủ nhiệm
Mme Nguyễn-đức-Nhuận
Hanoi

Tòa soạn P-H có trường bấy lâu có
ông chủ nhiệm, ai ngờ nay lại hóa ra
bà chủ nhiệm. Xin cài chính ngay đi,
ông Phạm-gia-Lâm.

NHẤT-GIAO-CẠO

Muốn viết quốc văn cho đúng nên dùng

HÃN VIỆC TỪ ĐIỀU

của ông ĐÀO-DUY-ANH
Trại bộ 2 quyển 8p50
cả tiền cước giá là 7p00

Hai cảnh

Lúc có thi:
— Khi trai tuổi cùi đầu

Lúc không thi:
— Khi về chín khúc khỉ chau đội mày

OUVERTURE 1er AVRIL.

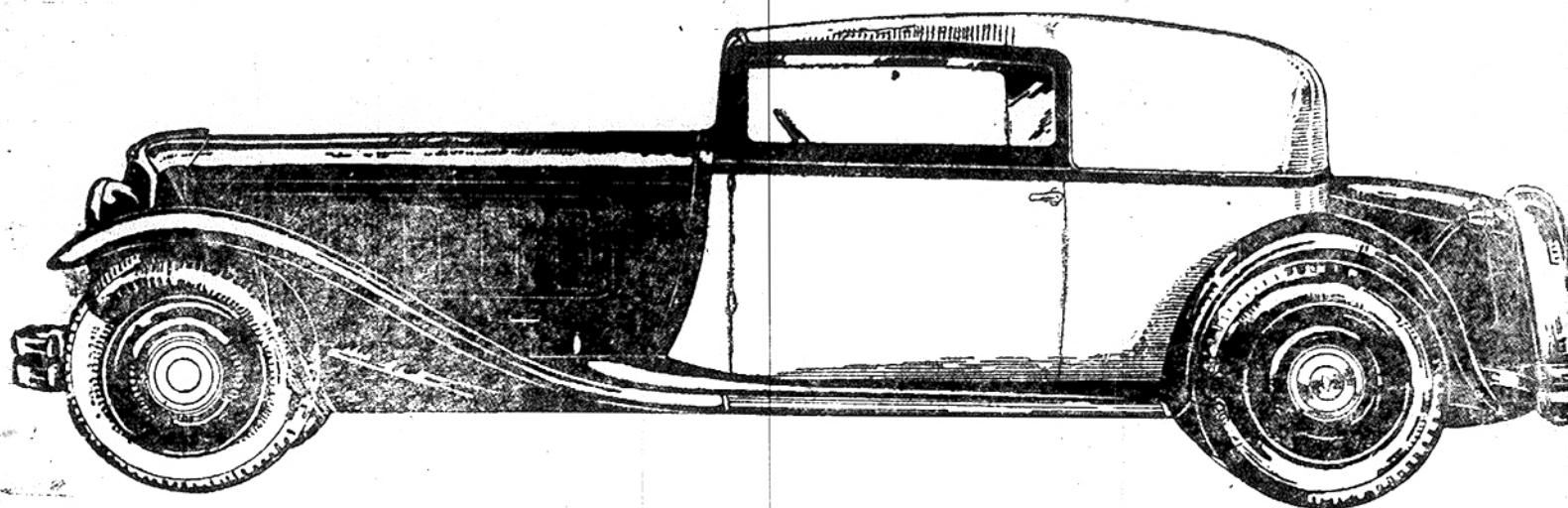
ĐÓ - HỮU - HIỀU

TAILLEUR DISPLOMÉ DE L'ÉCOLE DARROUX DE PARIS

N°41 Rue du Chanvre

Coupe et façons impeccables et solignées, adaptées à toutes anatomies. Aucune augmentation sur les prix courants

CHINH THU'C XE CUA PHAP
MA CAC NGAI HOAN NGHENH HON CA

Xe Nerva Sport

hiệu RENAULT

8 máy một hàng

S T A I
— — —

HANOI-HAIPHONG

DAI-LY ĐỘC-QUYEN